

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 715

DE DIAMANT-RUSH

1.50 fr.

Deze man wachtte vol trots de nadering van de beide blanken af.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

DE DIAMANT-RUSH

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De boschduivels.

Op eenige dagreizen ten noord-westen van Lubli, in het hartje van Bechuanaland, en in het landschap Bakwena trokken, in den vroegen morgen van den dag die zeer heet beloofde te worden, drie ruiters langzaam voort langs den zoom van een groot bosch van ahorn- en gom-boomen. Een hunner voerde een vierde paard aan den toom mede.

Die drie mannen waren John Raffles, en zijn beide onafscheidelijk metgezellen, Charles Brand en James Henderson. Een uur tevoren waren zij opgebroken, en in al dien tijd hadden zij nog slechts weinige woorden met elkaar gewisseld.

En dat was niet toe te schrijven aan de drukende hitte, die zeker nog heviger zou worden in den loop van den dag, maar dat stilzwijgen was het gevolg van een droevig feit, dat zich slechts weinige dagen vroeger had voorgedaan.

Vier dagreizen meer naar het zuiden, midden in een bosch van aloë- en boababs was een versch graf gedolven, en daarin rustte een nog jong meisje, hetwelk de drie mannen gedurende een paar weken had vergezeld — en het was aan haar, aan de arme Black Mary, dat de drie mannen dachten.

Omstreeks een maand geleden nog had het drietal zich te Johannesburg bevonden, en het was juist het gevolg van hetgeen zich daar had afgespeeld, dat Black Mary in hun gezelschap was geraakt.

In het kort had de zaak zich als volgt toegedragen.

Raffles was naar Johannesburg gelokt door het bericht van een congres van diamanthandlaren, hetwelk daar zou plaatsvinden, maar ook nog anderen hadden zich die omstandigheden ten nutte willen maken! Het wemelde in die da-

gen te Johannesburg van schelmen van allerlei aard, en daaronder bevond zich ook een afdeeling van het Genootschap van den Gouden Schorpioen, waarvan onder meer een zekere Laroche met zijn vrouwelijke medeplichtige deel uitmaakten.

Deze bende had zich meester gemaakt van een groote hoeveelheid juweelen en goud, aan de schatrijke congresleden toebehoorend, en Raffles, die niet gewend was, zich onder zijn duiven te laten schieten, of zich het gras voor de voeten te laten wegmaaien, had alles in het werk gesteld om den buit weer in handen te krijgen, hetgeen hem dan ook was gelukt.

Een ontmoeting in het woeste gebergte op eenige dagreizen afstands van Johannesburg, en waarbij Laroche zelfs den dood had gevonden, terwijl zijn medeplichtige krankzinnig was geworden, had de diamanten weder in het bezit van Raffles gebracht en hij had zich gehaast, ze dadelijk op een goede en vrij gemakkelijk terug te vinden plek te verbergen...

Hij had echter aan den eenigen overlevenden bandiet de vrijheid hergeven, en die grootmoedigheid had hem duur te staan kunnen komen, want die schelm wist niet beters te doen dan ijling een ander legertje struikrovers te rekruteren, en het toeval was hem daarbij gunstig, want hij kwam een twaalftal van die kerels tegen, die ten allen tijde een land als Afrika onveilig maken, daar er nu eenmaal goud en diamanten in den bodem gevonden worden.

Die troep nu was Raffles met zijn metgezellen weer dadelijk achterna gegaan, en dat zou misschien weinig gebaat hebben, als de schelm, van wien zoeven sprake was, niet verraderlijk de drie rijdieren kreupel had gemaakt, zoodat de achtervolgden vroeg of laat buiten staat zouden zijn, van die paarden gebruik te maken.

Een verschrikkelijk onweder brak echter juist bijtijds los — want een plasregen van ongehoorde hevigheid zette een geheele vlakte onder water, en weliswaar waren Raffles en de zijnen gedurende vele uren opgesloten in het reusachtige, verlaten termietennest, waarin zij een toevlucht hadden gezocht, maar van hun kant konden de bandieten de aanval niet doorzetten en moesten met bebloede koppen wijken. Bij die gelegenheid echter, redde Raffles met gevaar voor zijn eigen leven een der aanvallers, die aan den schouder gewond, zich met moeite drijvende hield en — die bandiet bleek een vrouw te zijn, een meisje nog maar — dezelfde Black Mary, die daar nu rustte onder de reusachtige palmladeren, aan den oever van een klaren beek.

Zij betoonde zich in den aanvang woest en vol ruwe spotlust — maar ook hier bleef de uitwerking van Raffles' woord en zijn geheele persoonlijkheid niet achterwege, en de wilde boschkat werd niet slechts getemd, maar in haar hart groeide een gevoel van warme vriendschap voor de drie mannen, die haar het leven hadden gered en haar ontruikt hadden aan het noodlottig gezelschap van de schurken, wier beroep zij deelde.

Gezamenlijk was men, na de noodige, door de bandieten in de steek gelaten en onbeheerd over de vlakke zwerfende paarden te hebben opgevangen, verder noordwaarts getrokken, en alles zou goed zijn gegaan, zonder een hernieuwde ontmoeting met drie van de leden van de Gouden Schorpioen, die den dans ontsprongen waren, en het viertal blijkbaar met geen goede voornemens waren gevolgd. Een kort gevecht ontstond, twee van de schelmen werden door Brand neergelegd — maar de derde wist te ontsnappen op hetzelfde witte paard, dat, voor het kreupel was gemaakt, aan Brand had toebehoord.

Maar helaas — er zou nog meer bloed vloeien! Want de arme Black Mary had zich, toen zij op Raffles zag aanleggen, voor hem geworpen, en den kogel in haar borst opgevangen, die voor hem bestemd was. En zij was gestorven, het arme kind, met een tevreden lachje om de lippen, en met de hand van Raffles in de hare.

Dat was nu vier dagen geleden, en nog altijd zagen de drie mannen dat rustige, gebruiende gezichtje voor zich, dat zoo heel anders was dan het woeste gelaat van het misdadige schepsel dat zij gewond binnen het mierennest hadden getrokken, bijna tegen haar zin.

En nog voor zij den laatsten adem uitblies had haar dankbaarheid haar bewogen, een geheim aan Raffles te verraden.

Het betrof de plek, waar haar medeplichtigen enkele maanden tevoren een groot bedrag hadden geborgen aan gestolen juweelen, die zij in de handen van Raffles wilde weten.

En nu lag zij daar, het arme schepsel, dat veel zonden had geboet met haar edele daad van zelfopoffering.

En nu reden zij voort in een gebied, waar de blanken nog maar weinig zijn doorgedrongen, ofschoon zij er wel eenige factorijen hebben, handelsnederzettingen, waar de inboorlingen iedere maand hun voorraad ivoor, palmolie, mais, aardnoten en andere voortbrengsels van den bodem komen afleveren.

Die factorijen waren echter zeer ver uit el-

kander gelegen, soms wel veertien dagen reizen, en men kon er de blanken bij twee, vier of zes tellen, zelden meer. Zij werden in hun werk meestal bijgestaan door Mestiezen, halfbloeds, gesproten uit meestal Portugeesche vaders en inlandsche moeders.

Zulk een factorij is onveranderlijk gevestigd in een bestaande kraal of dorp, maar de Europeaan, die er langzamerhand verwildert, moet genoeg nemen met wat den inlander zelf ten dienste staat, en zijn huis is niets anders dan een wat groote hut van palmladeren, zijn voedsel is hetzelfde als dat van den inlander, en zelfs zijn vermaken gaan niet veel hooger dan die van den inboorling.

Het is waar, sommigen hebben zich voorzien van een gramfoon, om de eenzame uren wat op te vroolijken door wijsjes van huis, en anderen doen het met een harmonica, of zelfs met een saxofoon. Slechts zelden zien die lieden andere blanken, tenzij ontdekkingsreizigers of vreemde handelaren, die hier conecties willen aanknoopen met de inlanders.

In deze streek zijn de wegen zeer weinig in tal, en de spoorweg bevindt zich op minstens vijfhonderd mijlen ver oostwaarts.

Daarentegen is het gebied vrij waterrijk, en daar waar de rivieren begaanbaar zijn, dat wil zeggen zonder al te veel te worden onderbroken door stroomversnellingen, maakt men gebruik van groote laad-prauwen om de koopwaren te vervoeren naar spoorwegstations of naar die plekken, van waar behoorlijk onderhouden wegen het gebruik van paarden of trekossen mogelijk maken.

Het was ongeveer tien uur in den morgen, toen Raffles zijn paard inhield, om zich heen zag alsof hij uit een droom ontwaakte, en zich toen tot Brand wendde met de vraag:

— Zouden wij nu nog ver zijn van de plek, die het arme schepsel genoemd heeft?

— Mij dunkt van niet, Edward! Ben je inderdaad van plan, een onderzoek in te stellen naar dien schat?

— Natuurlijk het is veel beter dat ik die diamanten onder mijn berusting heb, dan dat de vroegere vrienden van de arme Mary ze komen halen, en de opbrengst verbrassen!

— Maar ik zie nog niets van een gebergte, zelfs niet van heuvelen, en nog veel minder van een rotspiek in den vorm van een reusachtigen vinger, waarvan zij gesproken heeft, en waar de juweelen verborgen moeten zijn!

— Dan bewijst dat alleen dat wij nog niet ver genoeg zijn gegaan Brand! hernam Raffles. Zij sprak natuurlijk in vollen ernst, en ten-

slotte zullen wij wel komen waar wij moeten zijn. De hitte wordt echter onuitstaanbaar, en wij zullen wat rust nemen in de schaduw van die reusachtige boomvarens.

Reeds was hij uit den zadel gesprongen, en de anderen volgden zijn voorbeeld, en zij brachten de paarden eveneens in de schaduw, waar de dieren aanstonds aan het harde, kurkdroge gras begonnen te knabbelen.

Het pakpaard, dat vroeger door Mary, werd bereden, werd van zijn last ontdaan, van de dekens, de tent en de eetvoorraden.

De drie mannen aten zelf wat droge scheepsbeschuit, en namen eenige slokjes uit hun veldflesschen die zij dien morgen hadden gevuld aan een kleine beek, waarvan nu echter geen spoor meer te ontdekken viel.

Zwijgend aten zij eenigen tijd en toen begon Henderson:

— Het land lijkt hier wel uitgestorven, mylord! Zijn hier heelemaal geen dorpen in de buurt?

— Op een halve dagreis van hier moet er een vrij groote kraal zijn James! antwoordde Raffles. Maar het liefst echter vermijd ik die nederzetting. De inboorlingen zijn hier nog verre van betrouwbaar, vergeet dat niet, en hoe verder noordwaarts wij komen, hoe meer wij op onze hoede moeten zijn. De inboorlingen zijn hier nog woest en onbeschaafd, en haten de vreemdelingen, die zij ervan beschuldigen, het land leeg te plunderen, en hen van hunne bezittingen te verdrijven — hetgeen dan ook voor een deel waar is! Bij duizenden werken thans de kaffers op de boerderijen der blanken of wel in de mijnen, terwijl zij vroeger in vrijheid hunne kleine akkers bebouwden — of liever lieten bebouwen door hunne vrouwen. Maar in het diepst van de bosschen wonen nog altijd stammen, die hun vrijheid voor geen prijs willen afstaan, en die zich ook niet goedschiks zullen laten verdrijven — als de blanke eenmaal den tijd gekomen acht, zich ook van zijn gebied meester te maken. Gelukkig echter is Afrika reusachtig groot, en het zal nog heel lang duren, voor de blanke man de bruinen en de zwarten aan zich onderworpen heeft gemaakt over de geheele linie.

— Zijn zij goed gewapend, mylord?

— Een deel van hen James. En dat is al weer het gevolg van de gewetenloosheid der handelaren, Portugeezen en Engelschen, die geweren en ammunitie verkoopen zooveel zij maar kunnen aan lieden, die er later wel eens een heel gevaarlijk gebruik van konden maken, tegen den blanke, dien zij altijd als een indringer zullen

blijven beschouwen! Maar zij bedienen zich ook nog altijd bijzonder handig van den assagaai, van pijl en boog, en in sommige gedeelten van Afrika ook van het blaasroer, met behulp waarvan zij een scherpe, vaak vergiftigde doorn tot op wel honderd passen met onfeilbare zekerheid kunnen wegblazen. Met die doorns dooden zij kleine apen en vogels, die op de takken der boomen zitten.

— En soms elkander! voegde Brand er droogjes aan toe.

— Ja, die stammen zijn nog zeer strijdlustig, en bevechten elkander nog zooals zij het in den tijd van David Livingstone, van Stanley en van Luitenant Camerone deden! merkte Raffles ernstig op. Voorloopig echter zullen wij wel geen gevaar te duchten hebben. Verder noordwaarts zal het wel anders worden en zal voorzichtigheid geboden zijn.

— Zullen wij onze paarden nog lang kunnen gebruiken? vroeg Brand.

— Neen, Brand! Tenminste niet, wanneer wij in noordelijke richting zullen blijven doorgaan, want daar beginnen de onmetelijke wouden, waar men een paard onmogelijk kan gebruiken.

Weer viel een stilzwijgen in, want aller blikken waren bij toeval tegelijkertijd gegaan naar het lastpaard, dat nu rustig stond te grazen, en dat nog pas vier dagen geleden de kleine Mary op zijn rug had getorst die met haar grappige opmerkingen den kleinen troep zoomenigmaal had opgevrootlijkt.

Zij rustten eenige uren, sliepen gedurende de grootste hitte, zadelden de paarden weder, en trokken verder, altijd de zoom van het bosch houdend totdat zij eindelijk weder een vlakke bereikten, en aan de kim een laag gebergte ontwaarden, gehuld in een blauwachtigen nevel.

Er waren daar akkers op die vlakke, maar een langdurige droogte had ze schier verdord en het zag er niet naar uit, alsof er spoedig regen zou komen.

En Raffles, die door zijn kijker had gekeken, zeide, zijn paard weer aansporend:

— Ik geloof dat wij de plek bereikt hebben, vrienden! Door den kijker zie ik duidelijk de vingervormige rotspiek, waarin de schat verborgen moet zijn. Ik hoop dat wij het zullen weten, nog voor de avond is gevallen.

— Moeten wij die vlakke oversteken? vroeg Brand verschrikt, met een blik op de door de hitte vergoeide gras, geel en kurkdroog.

— Het zal onvermijdelijk zijn! Je ziet dat het woud hier ophoudt.

— Wat is dat daarginds, mylord? vroeg Henderson die had rondgezien en nu naar het

westen wees, waar zich een kleine heuvelrij leek te verheffen. Zijn het misschien ook termietenheuvels, zooals die, waarvan wij er een als vesting hebben gebruikt, een paar weken geleden?

Raffles tuurde scherp in de aangeduide richting en antwoordde toen

— Neen Henderson! Daar in het westen rijst weer een bosch op, en niet ver van de zoom zie ik hutten van inlanders — en het zijn geen termietenheuvels!

Op dat oogenblik drong er in de ooren van de drie mannen een zonderling nu eens rijzend, dan weer dalend gerucht, dat geleek op een verren, aanhoudenden donder.

— Wat is dat mylord? vroeg Henderson ver-rast na eenigen tijd te hebben geluisterd. Onweert het?

— Neen James. Wat je daar hoort zijn trommels!

— Maar kan men die hier hooren? Wij zijn wel minstens vier kilometers van die kraal verwijderd, dunkt mij.

— Men hoort de inlandsche trommel nog wel veel verder, als de windrichting gunstig is, mijn jongen! En ditmaal zijn het er ook geen twee of vier, of een half dozijn — maar het zijn er honderden, die gelijkertijd geroerd worden in een gelijkmatigen cadans, zoodat het klinkt alsof er op een enkel, reusachtig trommelvel werd geslagen.

— Me dunkt dat het dreigend klinkt! zei Brand, die aandachtig had toegeluisterd. Ik herinner mij van enkele jaren terug, dat wij, al was het dan in een geheel andere streek van Afrika, dienzelfden klank hebben gehoord — en ons toen weinige uren later moesten verdedigen tegen een horde losgelaten duivels!

— Het is de strijdtrom niet! Brand! hernam Raffles hoofdschuddend. Die klinkt anders — veel dieper en dan is ook de cadans een geheel andere! Eerder komt het me voor, alsof deze trommels een of andere godsdienstige plechtigheid moeten begeleiden! Wellicht wordt er een zoenoffer gebracht aan de goden, maar het kan ook wel zijn dat die onwetende lieden aan hunne goden iets verzoeken, regen bijvoorbeeld!

— Maar dat is heel goed mogelijk! riep Brand uit, op levendigen toon. Ik herinner mij gelezen te hebben dat die smeekbeden altijd gepaard gaan met een helsch concert van trommels en pauken — en ik mis alleen nog maar den horen!

Alsof men daarginds op die woorden gewacht had, klonk plotseling een naargeestige, loeiende toon over de vlakke, alsof hij uit de keel van een

monsterachtig groote roerdomp kwam, en die werd teweeg gebracht door te blazen op een zonderling instrument, een horen van wel twee meter lang, heel licht gekromd, en die door twee mannen gedragen moet worden of wel met het uiteinde op den grond rust.

— Wij moesten maar verder gaan! zeide Raffles, na eenigen tijd te hebben geluisterd. Inlanders die om regen bidden zijn meestal in een heel gevaarlijk humeur, en het is waarschijnlijk beter, een ontmoeting te vermijden. Dat is des te gemakkelijker, daar het gebergte, dat wij willen bereiken westwaarts van ons is gelegen. Vooruit dus — en laten wij hopen dat het gebed van die onwetende inlanders verhoord wordt want hunne akkers hebben het hemelwater zeer noodig.

Zij dreven hunne paarden aan, en reden de vlakte tegemoet, stapvoets, om de dieren niet al te zeer te vermoeien.

En langzamerhand stierf het doffe geraas van de trommel weg.

Slechts nu en dan hoorde men nog den klagen toon van den horen over de vlakte, en toen ook dat niet meer.

De paarden stapten rustig verder door het kniehooge gras, met gebogen koppen, en blijkbaar lijdend onder de hitte, die schier ondragelijk was, want niet het minste zuchtje verfrischte de loodzware atmosfeer.

Drie uren later hielden de drie reizigers voor dien dag voorgoed halt aan den voet van een rij lage, steenachtige, hier en daar met dwerg-eiken en struikgewas begroeide bergen.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met goud mondstuk.

HOOFDSTUK II.

De steenen vinger.

Dit lage gebergte vertoonde zich in den vorm van een maansikkel, met de horens naar het westen en het oosten gericht.

En ongeveer juist in het midden van dien sikkel rees een rotspiek op, ter hoogte van bijna tweehonderd meter, van boven afgerond, en die inderdaad wel een weinig geleek op een geweldigen, steenen vinger.

Aan de basis mat deze piek omstreeks dertig meter in doorsnede, om heel langzaam, geleidelijk af te nemen.

Daar waar hij oprees tusschen de lage heuvels en ook weinige meters hooger, groeiden struiken uit de spleten van dien gedrochtelijken vinger.

Brand keek er nieuwsgierig naar, en zeide, na te zijn afgestegen:

— Wat zeide de kleine Mary ook? Het was immers een door struiken verborgen opening, die naar de vlakte gekeerd was?

— Ja, zoo is het! Hoe men die moet bereiken is mij nog niet erg duidelijk, maar dat zullen wij wel zien, als wij er zijn! Voor vandaag hebben wij echter meer dan genoeg gedaan en het is veel te warm om ons te vermoeien, wij zouden onder een zonnesteek bezwijken.

Morgen zeer vroeg zullen wij aan het werk gaan.

— Ik zie daar een paar honderd meter hier vandaan wat groen, dat er uitlokkender uitziet dan deze dorre vlakte! deed Henderson opmerken, naar een der uitloopers van de lage heuvelreeks wijzend.

— Je hebt gelijk, James, en we zullen daar eens heen gaan. Wellicht vinden wij er wat water, wat wij heel goed zouden kunnen gebruiken — al moet ik het tegendeel vreezen! Er schijnt in deze streek in vele maanden geen druppel regen te zijn gevallen!

De drie mannen namen hunne paarden weder bij den toom en gingen te voet naar het oostelijke uiteinde van den sikkel. Henderson bleek goed te hebben gezien — daar begon een klein bosch, bestaande uit palmboomen, pookhoutboomen en enkele citroenboomen.

Dit bosch bleek vrij ver om te loopen, aan de achterzijde van den heuvelketen, welke het tot dusverre aan het oog had onttrokken, en

daar het schaduw bood, besloot Raffles daar verder den dag door te brengen, en het kamp voor den nacht op te slaan.

Zij zochten naar water, zonder de minste hoop, het te zullen vinden.

Wel ontdekten zij de bedding van wat vroeger een beek was geweest, maar zij was tot den laatsten druppel opgedroogd, en de bodem was zelfs niet drassig meer!

Zij waren dus wel verplicht nogmaals hunne veldflesschen aan te spreken, waarin het water lauw was geworden. De paarden echter moesten zich vergenoegen te knabbelen op de bladeren die nog een weinig vocht bevatten, en die zij zelve, door hun instinct geleid het beste wisten te zoeken.

De dieren werden aanstonds ontzadeld, en zwierven vrij rond slechts aan een der pooten gekluisterd, opdat zij niet al te ver zouden afdwalen.

Het was alsof zelfs de insecten onder den invloed waren van de vreeselijke hitte, want geen enkele hunner liet zich zien, noch de manitoba, noch de beruchte tsetsevlieg, wier steek zelfs ossen en paarden kan doden.

Roerloos hingen de groote bladeren van de boomvarens neer, en geen grassprietje bewoog.

De drie mannen hadden zich in de schaduw uitgestrekt en aten zwijgend iets, niet in staat om zich te bewegen.

Het werd nu begrijpelijk, hoe de inboorlingen op een paar kilometers afstand hunne goden om regen hadden gesmeekt, want nog slechts weinige dagen van die droogte, en de oogst zou jammerlijk mislukken, en voorgoed bedorven zijn.

En geen wolkje aan den strakgespannen hemel, niet het geringste bewijs, dat het weder spoedig zou omslaan, en dat een van die geweldige Afrikaansche onweders de beeken weder zou vullen, tot overloopens toe.

De paarden, na zich te goed te hebben gedaan aan wat bladeren, die nog eenige vochtdeelen bevatten, stonden nu ook loom bijeen, onbeweeglijk, en schenen reeds te slapen.

En ook de drie mannen strekten zich uit, aan den voet van een zwaren boom, waarvan het loof hen beschaduwde, en ook zij sliepen spoe-

dig in, overweldigd door de hitte, die schroeiend neerdaalde uit den meedoogenloozen hemel.

De avond bracht slechts heel weinig verkoeling, want een wind stak er niet op, en alleen de zon dook voor eenige uren weg achter de kim, en dit gaf een weinig verpoozing.

Gedurende den nacht hoorden de drie mannen in de verte een paar malen het gebrul van den leeuw, en het angstige gesnater van eenige kleine apen, zeker verschrikt door dit machtige geluid.

De drie mannen sliepen lang en goed en werden den volgenden morgen wakker nog voor den zon weder aan den hemel was gekomen.

Hun eerste blik gold dat zwakke hemeldek, fletsblauw nog. En hun hoop zonk dadelijk weg — want ook nu viel er niet het geringste wolkje te bespeuren, dat regen aankondigde, of al was het zelfs maar een weinigje wind.

Wilde men een onderzoek gaan instellen, dan moest het dus vlug gebeuren, voor de zon opnieuw haar schier onduldbare stralen loodrecht op de aarde neerzond.

Bij zulk een hitte zou het levensgevaarlijk zijn, een inspannende klimpartij te gaan ondernemen.

Zij ontbeten dus haastig, en Henderson maakte thee, met het laatste restantje water uit zijn eigen veldflesch, maar men dronk niet alles op, en goot de thee weder terug in de veldflesch van den reus, zoodat zij naderhand zou kunnen dienen ter verfrissching.

Raffles was al opgesprongen, en zeide nu tot Henderson

— Het zal noodzakelijk zijn dat er iemand bij de paarden blijft James, en ik ben wel genoodzaakt, jouw voor deze taak aan te wijzen, want het zal een vrij lastige klimpartij worden, en wie weet door welke nauwe openingen wij moeten gaan! Heb ik je hulp noodig, dan zal ik het gewone sein geven!

— Moet ik hier blijven, mylord?

— Verwijder je in ieder geval niet te ver! En wanneer er soms gevaar mocht dreigen, van welken aard ook, dan behoef je slechts het bekende scherpe fluitsein te geven, dat wij wel zullen hooren — of je kunt je revolver afschieten, maar dat alleen in geval van nood!

— Hoe lang denkt gij weg te blijven, mylord?

— Ten hoogste anderhalf uur, denk ik! Je zult ons trouwens ver met den blik kunnen volgen, wanneer je den zoom van het kleine bosch wat dichtert nadert. Zorg goed voor de paarden, en tracht wat frissche bladeren voor hen te verzamelen, al zal dat lang niet gemakkelijk gaan!

Mocht daarginds werkelijk iets van waarde zijn, en is het te zwaar voor ons beiden om het te vervoeren, dan zullen wij je een teeken geven.

— Het is goed, mylord — ik zal er op letten!

Raffles en Brand overtuigden zich, dat hunne revolvers geladen waren, en dat hun hartsvangers zich in de scheede bevonden. De geweren zouden zij achterlaten daar deze hen slechts in hunne bewegingen zouden belemmeren.

En daarop traden zij onder de boomen uit, verlieten het bosch, en begaven zich op weg naar den steenen naald, die niet veel meer dan twintig minuten gaans van het uiteinde van den korten heuvelketen verwijderd was.

Inderdaad mocht men niet spreken van bergen, want de hoogste van deze heuvels was nog geen honderd meter. De hellingen leken vrij gemakkelijk te beklimmen te zijn, en waren hier en daar bezaaid met zware rotsblokken.

De twee vrienden liepen echter voorloopig voort langs den voet van de heuvels, en het droge gras reikte hen nog niet tot aan de knieën.

De bovenrand van de zonneschijf rees juist boven de kim uit, toen Raffles en Brand de plek bereikten, waar zich de steenen naald verhief in de lichblauwe lucht, koperkleurig naar het oosten.

En hier was het, dat zij de heuvels begonnen te beklimmen, hetgeen niet zonder moeite ging, daar overall losse steenen lagen, die het gaan bezwaarlijk maakten, en zelfs niet zonder gevaar.

Na tien minuten echter hadden zij reeds het punt bereikt, waar het steenen gevaarte zich rechtstandig verhief, en nu pas konden zij ook zien dat de wanden niet glad waren, zooals het op eenigen afstand geleek, maar ruw en ongelijk, zoodat een behendig klimmer over verren afstand naar boven kon klauteren.

Eerst echter liepen zij om den naald heen, in de verwachting, dat zij misschien ergens een holte zouden vinden waar zij konden binnen klauteren.

Echter vertoonde de buitenzijde van den naald, die blijkbaar over een groot gedeelte uitgehold was, wel een aantal scheuren, maar de grootste was nauwelijks een hand breed, en aan deze openingen had men dus niets.

Het zou wel degelijk noodzakelijk zijn, aan de buiten zijde naar boven te klauteren.

Terwijl zij zoo rondom den naald liepen, als een ontzaglijke vinger dreigend omhoog geheven, zagen zij, zeven of acht meter van de heuveltop, waarboven de piek uitrees, een vrij dichte toef dor kreupelhout, dat uit verschillende

spleten wiesch en hier den naald als met een ring omgaf, die echter op verscheidene plaatsen doorbroken was.

Zij zouden echter moeten opstijgen aan de zijde, die naar de vlakke gekeerd was, volgens de woorden van Mary.

Voor hij begon te klimmen wierp Raffles nog een blik achter zich, door zijn kijker, en heel in de verte meende hij, door het gebladerte heen, iets als een zakdoek of een witten lap te zien, die werd heen en weer bewogen.

Het was zeker een groet van Henderson, die hen op die plek door zijn kijker kon waarnemen.

— Zou hij ook de vlakke kunnen overzien? vroeg Brand, toen Raffles hem had medege-deeld wat hij meende te zien.

— Slechts een klein gedeelte, denk ik! Waarom vraag je dat?

— Wel, ingeval zich gevaren voordeden...

— Welke gevaren zouden dat kunnen zijn? Leeuwen klimmen zoo hoog niet, en het dorp is heel ver weg! Bovendien kunnen die inlanders, die geen kijkers hebben, ons onmogelijk op dien afstand zien! En daar zij hier volstrekt niets te zoeken hebben, temidden van deze barre rotsen, kan ik niet inzien, waarom zij juist hierheen zouden gaan! Komaan, Brand, voortgemaakt opdat alles is afgelopen. voor de groote hitte van den dag aanbreekt.

En hij zette den voet op een vooruitstekend gedeelte van den steenen naald, en begon naar boven te klauteren, en daarbij hielp hem zijn ervaring als geoefend bergbeklimmer, want het was lang niet gemakkelijk langs dien bijna lood-rechten wand op te klimmen.

Brand volgde hem op een behoorlijken afstand, maar het ging langzamer en moeilijker dan zij verwacht hadden. Telkens moesten zij even halt houden om naar een veilig steunpunt voor hun voet te zoeken, dan heeschen ze zich weer een paar decimeters op, en zagen opnieuw uit naar een trede.

Het duurde dan ook wel bijna een half uur voor zij het struikgewas bereikt hadden, dat uit de rots groeide en dat het voortgaan volkomen scheen te belemmeren, want het waren dichte, kronkelende takken, die hen nu tegen schenen te houden.

Dat het inderdaad schijn was, bleek Raffles spoedig, want toen hij eens door de onderste, droge takken heen zag, bemerkte hij een duistere opening, meer dan een meter hoog, en zoo breed, dat hij er zich gemakkelijk door zou kunnen werken.

Het was echter geen wonder dat er van dit gat op iedere andere plaats niets te zien viel, want het was volkomen verborgen achter de door elkander kronkelende twijgen en bladeren.

Raffles greep de dikste takken, heesch zich nog wat verder op, en Brand zag zijn boven-lichaam eerst, daarna zijn beenen verdwijnen achter het dichte gewas der struiken, en het was de stem van een onzichtbaren Raffles, die vroolijk tot hem riep:

— Volg mij maar mijn waarde — de ingang wijst zich van zelf aan!

Op zijn beurt klom Brand wat hooger, en toen hij nu zijn hoofd tusschen de onderste takken doorstak zag hij in de groene schemering Raffles in de opening zitten, die hem toewenkte.

— De piek is hier niet hol meer, Brand! Dat wil zeggen — er is hier een uitholling van wel vier meter diep, maar die bevindt zich in het vaste gesteente! Kom spoedig!

Brand heesch zich verder op, en hij zag Raffles verdwijnen in het rotshol en volgde hem, half op den tast.

En nu bevonden zich beiden in een duister-nis, zoo groot, dat het onmogelijk was, om zich heen te zien.

Brand had echter nog altijd zijn zaklantaarn, en hij knipte dadelijk het handige instrument aan, zoodat zij althans konden zien waar zij zich bevonden.

Het was inderdaad een diepe spleet in den rotsnaald, die bijna tot op de helft van de breedte doordrong, met een zeer onregelmatig dak, bij den ingang nauwelijks een meter van den vloer, wat verderop reeds veel hooger, om dan plotseling weer te dalen.

Een ontzaglijke natuurkracht had, misschien honderdduizenden jaren vroeger, waarschijnlijk deze opening gemaakt. Vogels hadden er wat aarde in gedragen, de wind had geholpen met zaadjes, en langzamerhand wes er een plantengroei ontstaan, die de opening verstopte.

Van een kist, een zak, een baal of iets dergelijks was echter volstrekt niets te zien!

Zouden de schelmen hen al voor zijn geweest — zouden zij te laat komen?

Brand slaakte een kreet van ongeduld en woede bij die gedachte.

Maar Raffles was er den man niet naar om maar dadelijk weer rechtsomkeert te maken, zonder eerst een nauwkeurig onderzoek in te stellen.

Want het behoefde slechts een kleine zak te zijn geweest, een kleine doos, niet grooter dan een sigarenkistje, die toch heel wat diamanten

kunnen bevatten, en de wanden vertoonden overal kleine inhammen, nissen en scheuren, van grilligen vorm, die een voor een doorzocht moesten worden.

— Jij begint links, en ik rechts, Brand! zeide Raffles, die zich, om zichzelf bij te lichten, behielp met zijn sigarenaansteker, waarin nog een weinig benzine was.

En nu begonnen beiden te zoeken, waarbij zij zich vaak op de teenen moesten uitrekken of op den tast een nauwelijks te onderscheiden holte moesten afzoeken, en er viel heel wat te doorzoeken in dat hol!

De kleine openingen waren talrijk en er verstreek bijna een half uur met hun pogingen, toen Raffles plotseling een kreet slaakte.

— Heb je iets gevonden? riep Brand verblijd uit.

— Ik heb iets gevonden, Brand — maar het zijn helaas geen diamanten!

— Wat is het dan?

— Wel, een half dozijn waslucifers! Ja mijn jongen, wij zullen ons moeten schikken in de omstandigheid, dat wij ons de kaas van het brood hebben laten eten! Een paar maanden is een vrij langen tijd, — maar er is helaas weinig aan te doen!

— Laat ons toch voortgaan — wij zijn nu bijna aan het einde, en men kan nooit weten! drong Brand aan.

— Zoals je wilt! zeide Raffles schouderophalend. Maar ik ben al zeker van mijn zaak!

Waslucifers hebben natuurlijk gediend om den man die de juweelen kwam halen bij te lichten. En ik geloof fdat het niet eens zoo lang geleden is, naar hun toestand te oordeelen.

Nog een kwartier zochten zij met de grootste zorgvuldigheid in alle hoeken en gaten en toch moesten zij zichzelf wel bekennen, dat hun moeite vruchteloos was geweest.

— Naar Henderson, Brand! zeide Raffles kortaf. Wij zijn geloof ik al veel langer weggebleven dan wij hadden beloofd, en hij zal zich ongerust gemaakt hebben.

De lichten werden gedoofd, en Raffles kroop weder behoedzaam naar de opening, liet er zijn been het eerst uitzakken, draaide zich toen om, met het gelaat naar den rotswand gekeerd, en liet zich heel voorzichtig zakken, tot zijn hoofd weer vrij was.

Op hetzelfde oogenblik ritselde het boven hem in de bladeren, en met een suisend geluid, als een snelle windvlaag, die dadelijk weer wegstierf, drong een lange pijl met een vuurroode schacht door het struikgewas en versplinterde tegen de rots.

Hangend tusschen hemel en aarde wendde Raffles het hoofd om.

Hij slaakte een kreet.

De vlakte aan den voet van den heuvelreeks was overdekt met een menigte van wel zeshonderd inboorlingen, die op het zien van den blanke een oorverdoovend gehuil van woede en tevens van zegepraal aanhieven.

HOOFDSTUK III.

Het menschenoffer.

Slechts voor een kort oogenblik stond Raffles in beraad, wat te doen.

Hij zou natuurlijk weer terug kunnen klauteren, en zich voorloopig in veiligheid stellen in het gat in de rots maar dat had geen anderen uitweg, en de Bechuanen behoefden daar slechts eenigen dagen de wacht te houden om hen door honger en dorst te overmeesteren.

En met hun twaalf of veertien revolverschoten per man, zouden zij ook niet veel uitrichten tegen een bende van zeshonderd zwarten, waarvan er op zijn minst twintig of vijfentwintig van uitstekende repeteergeweren waren voorzien.

Het beste was dus, te trachten, met deze lieden op een goeden voet te komen, ofschoon een scherpgepunte pijl nu eigenlijk niet het beste middel is, om vriendschap te sluiten.

Hij waarschuwde Brand met een paar woorden, en daalde toen kalm verder af, wel wetend dat iedere poging tot verzet hier nutteloos moest zijn.

En terwijl hij dit deed bemerkte hij dat nog twee mannen hun bogen spanden, na een pijl op de pees te hebben gelegd, maar ook zag hij dat een rijzig man, naar zijn trotsche houding te oordeelen, een opperhoofd, een gebiedend gebaar maakte, en de mannen die hadden willen schieten terzijde duwde, onder het uiten van een soort van keelklank, die zeker een verbod inhield; want allen traden nu eerbiedig een paar stappen terug, zoodat het opperhoofd nu geheel alleen stond.

— Dat is tenminste zooveel gewonnen! bromde Raffles voor zich heen. Dat heerschap schijnt er althans niet op gesteld te zijn, ons maar aanstonds naar de andere wereld te helpen. Wij zullen wel zien wat het is!

— O, ik weet het wel! zeide Brand sarcastisch. Voor de zon weer opkomt, zullen wij op een klein vuurtje zachtjes gebraden worden!

— Welneen, Brand! Het zijn geen menscheneters!

— O, dan zullen zij ons braden, louter voor het genoegen! In ieder geval zien zij er niet erg vriendelijk uit! Hoe is die bende hier juist gekomen?

— Dat is mij niet heel duidelijk — of het moest een toeval zijn, en zij zijn toch misschien

in de vlakte geweest, op jacht, en hebben ons naar boven zien klauteren! Ik heb echter nooit geweten dat de inboorlingen hier zoo vijandig stonden tegenover blanken!

Toen klonk er een stem van beneden, die bevelend en in tamelijk goed Engelsch zeide:

— Kom dadelijk naar beneden!

— Komaan, het wordt hoe langer hoe fraaier! Een Engelsch sprekende Kanibaal! gromde Brand. Nu, het is tenminste een zekere troost, dat ik althans in de Engelsche taal op het menu kom!

— Stel je niet zoo dwaas aan! Ik zeg je nog eens dat er in deze streek geen menscheneters meer zijn, al sedert een menschenleeftijd!

— Ik help het je wenschen! zuchtte Brand, maar ik wilde wel dat onze kleine Mary niets gezegd had van dien vinger! Als ik het ding wat beter had aangezien, was ik er nooit ingeklommen, want als er ooit een vinger waarschuwend werd opgeheven, dan was het zeker wel bij deze gelegenheid!

Onder het spreken waren Raffles en Brand de heuvelhelling reeds afgedaald en nu naderden zij langzaam het opperhoofd.

Het was een man van zeker wel zes voet, en misschien wel meer.

Hij was, tenminste voor een Bechuaan, zeer krachtig gebouwd, en zijn breede borst was overdekt met tatoueringen, ten bewijze van zijn hoogen en ouden adel.

Om den krachtigen hals droeg hij een krans van vergulde luipaardklauwen, en zijn hoofd was gedekt met een soort van kroon, bestaande uit een rand van blik, versierd met prachtige struisvogelveren.

Zijn ooren waren wijd uitgerekt door de zware, koperen ringen, die hij daarin droeg. Om het middel droeg hij een breeden riem, waarvan een soort van rokje afhing, tot even boven de knie, vervaardigd uit de huid van zebra en versierd met franje, kunstig uit kleine vogelveertjes gemaakt.

Om de bovenarmen, de polsen en de enkels droeg hij eveneens koperen ringen, die bij iedere beweging die hij maakte tegen elkander kletterden.

De man was niet volkomen zwart, maar zeer

donkerbruin. Zijn platte neus en zijn kroeshaar rangschikten hem onder de Etiopiërs. In zonderlinge tegenstelling met zijn woest voorkomen, geheel dat van den wilde, was het moderne geweer, dat hij in de vuist geklemd hield.

En dan was er nog iets vreemds en dat was het oogglas, dat hij aan een dun koordje om den hals droeg, blijkbaar zonder er de ware beteekenis van te kennen.

Misschien beschouwde hij het wel als een soort amulet, dat hem geluk moest aanbrengen.

Deze man nu wachtte trots de nadering van de beide blanken af, en zeide, toen zij op een meter afstand van hem eindelijk stilstonden met een diepe keelstem:

— Ik ben Makwa!

— Aangenaam! zeide Raffles, hoffelijk buigend, alsof hij in een Londenschen salon aan een ander werd voorgesteld.

— Ik heet Makwa, en ik heersch over dit gebied, honderd mijlen in het rond! hernam het opperhoofd, even de wenkbrauwen fronsend.

— Sapperloot, dat is niet mis! zeide Brand vol bewondering en mag men weten of het in uw rijk de gewoonte is, om de bezoekers als musschen uit de boomen te schieten?

Er schenen nog meer onder den troep te zijn, die het Engelsch verstonden, want er ging bij deze spottèrnij gemompel op en menige gewapende vuist ging in de hoogte.

Er kwam een wreede grijns op het glimmend zwarte gelaat van Koning Makwa en hij zeide met een dreigend gebaar:

— Ik zou het recht hebben, U onmiddellijk ter dood te laten brengen! Ik duld geen blanken in mijn gebied, tenzij zij mijn bijzondere vrienden zijn! Wat deed jullie daarboven?

— Naar diamanten zoeken! antwoordde Raffles prompt, en zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken.

Even flikkerden de donkere oogen van het opperhoofd, en hij stiet een schor keellachje uit, terwijl hij uitriep:

— Diamanten? In den steenen vinger? Ik geloof jullie niet, honden die je bent! Jullie zijn mijn gevangenen!

— Wij zijn vrije Engelschen! zeide Raffles koeltjes. En ik waarschuw je, Makwa, dat het je slecht zal vergaan, als je een vinger durft uitsteken naar een Brit!

Het gelaat van den Bechuaan vertrok, en hij bracht zijn linkerhand naar den gordel, waaraan een soort van korte knots van ijzerhout bengelde, terwijl hij dreigend zeide:

— Hier laat ik mij door niemand de wet

voorschrijven! De Engelschen hebben hier niets te zeggen, evenmin als iemand anders! Dit gebied is vrij, en behoort mij toe. Ik ben alleen maar schatplichtig aan de Portugeezen en voor het overige ben ik volkomen vrij.

Raffles antwoordde niet. Hij begreep maar al te goed dat de zaken ernstig voor hen stonden. Hij had hier zeker te doen met een van die stammen, woest en onafhankelijk, die zich aan geen enkel gezag hebben willen onderwerpen, en die wel spoedig een toevlucht weten te vinden in de ondoordringbare bosschen, wanneer zij meenen, dat er misschien een strafexpeditie tegen hun op touw zal worden gezet. Hij kon niet vergeten dat hij zich honderden mijlen ver bevond van iederen gebaanden weg, en nog verder van de spoorlijn. Blanken trof men in deze streek, zooals reeds opgemerkt, maar hoogst zelden aan — en die er waren, behoorden nu eenmaal niet tot de bloem hunner natie, de goede niet te na gesproken.

En het was duidelijk te zien, dat die inboorlingen zich om de een of andere reden in een heftigen staat van opwinding bevonden en met een woeste wraakzucht jegens hen beziel waren.

En plotseling werd het hem duidelijk, en doorzag hij de oorzaak van die houding.

Het was de droogte! Die bijgeloovige lieden waren stellig van oordeel, dat de komst van die blanken in hun gebied, de goden had vertoornd, en die langdurige droogte had teweeggebracht.

Indien Raffles zich hier niet in vergiste, als dit werkelijk het geval was, dan was hun toestand in de hoogste mate gevaarlijk, want die Bechuanen, zouden in hun woede die twee onheilstichters wel eens kunnen willen offeren aan de vertoornde goden!

Dit is volstrekt niets vreemds, zelfs niet in onze dagen, en het is bekend genoeg, dat er ook nu nog herhaaldelijk gevallen van menschenoffers ter oore komen aan het Engelsche gezag te Kaapstad, zonder dat het echter mogelijk is, in dit ontzaglijke rijk, viermaal groter dan geheel Europa al die gevallen na te gaan en te bestraffen. Ja, er zijn immers nog gedeelten van Afrika waar de stoutmoedige vorschcr nog slechts bij hooge uitzondering doordringt en op vele plaatsen komt het voor dat op tien mijlen van den spoorlijn nog de primitiefste gebruiken heerschen!

De toestand was dus inderdaad ernstig, en Raffles begreep dat hij verstandig zou doen, Koning Makwa niet te tarten door spot of verzet.

Hij zeide dus nogmaals ernstig:

— Ik vergenoeg mij er voorloopig mede, Makwa, je te herhalen dat het je zal opbreken, als je een haar op ons hoofd krenkt!

— Genoeg! viel Makwa hem woedend in de rede. Ik ben hier heerscher — ik ben hier de eenige gebieder! Voert hen beiden weg mannen, en knevelt hen! Ontneemt hun hun wapens!

En nu werd het Raffles duidelijk dat men, ofschoon hij niet kon begrijpen op welke wijze, van hun aanwezigheid daar reeds had moeten weten en op alles was voorbereid, want er traden onmiddellijk een paar Bechuanen naar voren, gewapend met buigzame lianen, waarmee zij de gevangenen handig bonden, terwijl anderen hun de revolvers en messen afnamen.

Een oogenblik vreesde Raffles, dat de troep zich naar het bosch zou begeven, waar Henderson zich schuil hield, maar dit was gelukkig niet het geval — Makwa scheen van een derden blanke niets af te weten.

En nu begaf zich de troep de vlakte in, terwijl de zon reeds brandde, en Raffles en Brand schreden voort temidden van een heftig vertoornde menigte, die telkens dolle kreten van woede en vertwijfeling slaakte en hen met de assagaaien en strijdknotten dreigde.

Ja, de tusschenkomst van enkele luitenants van den Koning was zelfs een paar malen noodig om erger te voorkomen.

Men kwam voorbij eenige akkers, beplant met casaves en maniokknollen, mais en andere landbouwproducten en Raffles zag nu maar al te duidelijk dat regen volstrekt noodzakelijk was en zeer spoedig ook of dat alles zou verdorren.

Men naderde de kraal hoe langer hoe meer, en opnieuw werden nu de trommels geroerd, met de muis van de hand, hetgeen een somberen, dreigenden klank verwekte, en nu kwam een troep furies aanstormen, vrouwen van het dorp, die als waanzinnig om de beide gevangenen heensprongen, en de vreeselijkste bedreigingen tegen hen uitten.

De kraal was gelegen aan den zoom van een palmenbosch, en de bladerkronen wuifden zich daarvan over de lage rieten daken, die met een zekeren regelmaat waren opgetrokken rondom een soort van plein van vastgestampte aarde, doorsneden door een enkele hoofdstraat, als men dien naam ten minste mag geven aan wat niets anders was dan een strook gronds, waar het gras was uitgetrokken, en de aarde was vastgestampt.

De meeste hutten waren op palen van om-

streeks een meter hoogte gebouwd, en te bereiken door middel van een klimpaal, dat wil zeggen een van den bast ontdanen boomstam, waarin met een bijl of kapmes diepe kerven waren gebakt, waarin men de teenen kon zetten.

De hut van Makwa was aanstonds kenbaar aan haar grootte, haar hoogte en de bamboestaken naast den ingang, waaraan een twaalf-tal geprepareerde hoofden van overwonnen vijanden bijwijze van trophoeën waren opgehangen.

Toen zij de kraal binnenkwamen, die omgeven was door een manshooge palissade van aangepunt bamboe, stootte Brand Raffles, die dicht naast hem ging met den elleboog even aan, en wenkte met zijn oogen naar den breeden deur in de palissade die wijd was opengevoeren.

En eindelijk begreep Raffles de oorzaak van die plotselinge komst der inboorlingen.

Dichtbij de deur stond een wit paard vastgebonden, en hij herkende het onmiddellijk als het rijdier van Brand, hetwelk door een van de bandieten was buitgemaakt — denzelfden, die deel had genomen aan de laatste hinderlaag waarbij twee van zijn medeplichtigen, maar ook de arme Black Mary het leven hadden verloren.

Het dier graasde daar rustig maar van zijn meester was niets te bespeuren. De schelm had zeker een kijker bezeten, en bij toeval de beide klimmers waargenomen, toen zij langs den buitenkant van den steenen naald opklauterden.

En er was waarlijk weinig doorzicht toe noodig, om aanstonds te begrijpen, dat die beide mannen onmogelijk anderen konden zijn dan de beschermers van Black Mary, die uit haar mond hadden vernomen, waar de bende van de Gouden Schorpioen diamanten en goud hadden verborgen!

Want op zijn beurt twijfelde Raffles er nu geen seconde meer aan of het was de dief van het witte paard geweest, die, misschien nauwelijks eenige uren tevoren, bezielde door een soort van voorgevoel, de diamanten weder uit hun schuilplaats had gehaald.

Hij deelde deze zienswijze op zachten toon aan Brand mede, die schouderophalend zeide:

— Het komt er eigenlijk weinig op aan, wie het deed, en wanneer het gedaan is, want wij zullen die diamanten nooit meer te zien krijgen, Edward! Ik denk dat het met ons is afgeloopen, en dat wij vanavond bij fakkellicht moeten dienen tot souper voor Koning Makwa! Ach neen, dat is waar — het zijn geen menscheneters, heb je me verzekerd! Nu, de uitwerking zal toch

wel volkomen hetzelfde blijven — ik bedoel van het braden!

— Niet zoo pessimistisch, Brand! Wij bevinden ons nog niet op den brandstapel! Maar daar is onze man in hoogst eigen persoon — de man van het paard! Hij kijkt erg leelijk, en ik denk dat wij van hem wel geen hulp behoeven te wachten, als Makwa ons inderdaad wil offeren aan de vertoornde goden!

Inderdaad kwam daar een blanke aanstappen, met een korte pijp in den mond, een grooten strooien hoed op het hoofd, en gekleed in een linnen broek, die in hooge kaplaarzen verduwen.

En dadelijk bleek zijn vriendschap met Koning Makwa, want deze ging hem aanstonds tegemoet, greep hem bij de hand, en wees hem op de beide gevangenen, terwijl zijn tot een punt gevijlde tanden als die van een wolf blikkerden tusschen zijn dikke, roode lippen.

De geheele troep hield halt op wat men het marktplein zou kunnen noemen, niet ver van de hut van den koning, wiens vrouwen allen naar buiten waren komen loopen, en woeste kreten aanhieven bij het zien van de blanken.

En voor het eerst zag Raffles den bandiet goed in het gelaat, toen deze langzaam op hem toekwam om hem met tergendende spot aan te zien.

Het was een groote, grofgebouwde kerel van een jaar of veertig met reeds diepe groeven in het gebruinde gelaat, een slecht onderhouden baard en diep in het hoofd liggende, onder ruige wenkbrauwen verscholen oogen van een grijs-groene, onaangename kleur.

— Wel, begon deze man, met zijn vuisten in de heupen gesteund vlak voor Raffles staande, dat is anders geloopt waarde heer, dan U wel verwacht had! Zoo gaat het hier — den eenen dag hoog te paard, en den volgenden dag in den modder! Dat komt er van, als men wat onvoorzichtig is uitgevallen.

— Inderdaad zou het beter geweest zijn, als ik je, evenals je makkers, maar dadelijk naar de andere wereld had gezonden! zeide Raffles koeltjes. Mijn berouw komt echter te laat — en ik heb er nu de gevolgen van te dragen! Mag ik althans je naam weten, man, opdat ik je later zal weten terug te vinden?

De kerel liet een gemeen lachje hooren en herhaalde grinnikend:

— Later? Daar zal wel niet veel van komen! Maar toch mag je mijn naam wel weten — ik ben Pete Ibanez, en ze kennen mij hier wel in de streek, dat verzeker ik je. En ik bemerk tot

mijn spijt, dat onze kleine Black Mary niet meer in je gezelschap is! Ik hoop toch niet dat het arme schepseltje iets zal zijn overkomen?

De kerel had dit laatste op zulk een sarrenden toon gezegd, dat Raffles hem zeker op de plaats gedood zou hebben, als hij zijn armen slechts had kunnen bevrijden. Nu vergenoegde hij er zich mede, den man vol verachting aan te zien, zonder hem een antwoord waardig te keuren.

Maar Makwa kwam reeds aanloopen, in zijn potsierlijken dos, nog dwazer, nu hij zijn kroon van reigerveeren verwisseld had tegen een ouden, geheel verkleurden hoogen hoed, en begon met Ibanez op drukken toon te praten in de taal van zijn eigen stam, welke de Spanjaard zeer goed scheen te verstaan en te spreken.

Hij wees telkens op de lucht, strak en wolkeloos, dan weer op den grond, en tenslotte op de beide gevangenen, die nauw omsloten waren door een kring van dreigende, huilende wilden.

Ibanez haalde na eenige oogenblikken onverschillig de schouders op, en trad toen op Raffles toe met de vraag:

— Wil je zeggen waar je het valies met den buit verborgen hebt?

— Neen!

— Ik weet op welke plek het zich ongeveer moet bevinden — en ik zal het weten te ontdekken!

— Ontdek het dan, en val mij niet lastig!

— Bedenk dat ik het ben die hier misschien jullie leven kan redden! drong de schurk aan, want ik wil je wel zeggen, dat Makwa allesbehalve in zijn humeur is over de langdurige droogte en jullie beiden wil offeren aan de goden, om weer bij hen in de pas te komen! En ik zal het niet zijn, die den ouden ezels daarvan weerhoudt, tenzij je mij onmiddellijk zegt, waar zich het valies bevindt.

Raffles scheen op het punt te staan, de plek eenvoudig te noemen, zich vast voornemend, den buit zoo spoedig mogelijk weer aan Ibanez te ontnemen, toen de aandacht getrokken werd door een luid rumoer bij den ingang van de kraal, waarheen een aantal inboorlingen, mannen en vrouwen, zich begeven hadden.

Het was een Nnangga, een inlandsch duivel-bezweerder of toovenaar, die daar eensklaps was komen opdagen, in het volle besef van zijn waardigheid.

Aller oogen gingen in zijn richting, en Raffles scheen den tijd te hebben gevonden, zich nog eens te bedenken, want hij antwoordde rustig, Ibanez vlak in het gezicht ziende:

— Ik zal je de plek niet noemen, Ibanez!
 — Loop dan naar den duivel, en zie maar hoe je het klaar speelt! schreeuwde de Spanjaard woest, terwijl hij den weerloozen tegen-

stander in het gelaat sloeg en op den grond spuwde.

Een oogenblik later waren de toebereidselen voor het menschenoffer in vollen gang.

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers.

HOOFDSTUK IV.

De Nnangga.

In het midden van het dorpsplein werd door vlugge handen een soort van altaar opgericht, bestaande uit een houten blok, gehakt uit een der dikste boomen en dat door tien mannen moest worden gedragen, wegens zijn zwaarte en zijn omvang.

Daarnevens werden twee veel kleinere blokken neergelegd, ongeveer een meter hoog, en Raffles en Brand kenden te veel van de bloedige gebruiken der boschnegers, om niet aanstonds te weten, dat het offerblokken waren, waarop de ongelukkige terdoodveroordeelden, meestal overwonnen vijanden, maar ook soms mannen van den eigen stam, ruggelings werden neergelegd, met gebonden handen, waarop hun de slagaders van den hals werden opengesneden.

Uit de wijze waarop het bloed opspoot leidden dan de tovenaars af, of het offer den goden al of niet welgezind zou zijn.

Afschuwelijke afgodsbeelden werden bij en op het altaar neergezet, gesneden uit speksteen of hardhout.

En daar kwam ook de beul reeds aanstappen, een groote, magere, doch sterk gespierde kerel, bijna zonder eenig kleedingstuk op een klein schaamschortje na, vervaardigd uit de vezelen van den kokospalm, en die als wapen een soort slagzwaard met zich voerde, meer dan een meter lang, zonder stootplaat, met een kling, breeder aan het einde dan dicht bij den greep, en die slechts zeer weinig gekromd was, eenigszins op de wijze der ouderwetsche, chineesche beulzwaarden, zooals zij trouwens nog ten

huidige dage door de chineesche legerbeulen worden gevoerd.

Hij stond met een grijnzend gelaat een weinig terzijde, en onderzocht de scherpte van de snede van zijn vreeselijk wapen.

En de beide blanken konden het suizen hooren van de kling, als hij het met geoefende hand boven zijn hoofd zwaaide.

Hij inspecteerde de offerblokken, waarnaast de hennepen touwen reeds gereed lagen en die van boven een weinig waren uitgehoud.

En intusschen droegen de anderen alles aan voor het afschuwelijke feest, dat aanstonds zou moeten plaatsvinden.

Want dergelijke offers, die gelukkig hoe langer hoe minder voorkomen, gaan steeds gepaard met woeste drinkgelagen, terwijl de inboorlingen zooveel eten, dat zij zich nog slechts ternauwernood kunnen bewegen.

Vrouwen droegen koeken aan van maismeel, zoetgemaakt met honing, groote aarden potten vol palmwijn, en een soort van sterk gistend wit bier, sneden sterk gezouten varkensvleesch, dat in aarden potten wordt bewaard, vruchten van de mango, een soort van koekjes, uit kokosnoot bereid, en nog andere levensmiddelen, en dranken, die werden gereedgezet op groote matten, uitgespreid op den vastgestampten grond.

Intusschen was het bijna geheel duister geworden, en men begon alom groote harsfakkels te ontsteken, die aanstonds het afschuwelijk tooneel met hun rossen gloed moesten verlichten.

Koning Makwa scheen reeds een proefje te hebben genomen van den sterken palmwijn, die reeds gereed stond, want hij was in een zeer opgewekte stemming, en een paar malen zwaaide hij met zijn knots van ijzerhout gevaarlijk dicht langs de hoofden van zijn beide gevangenen.

Het was een groot geluk dat men er niet aan gedacht had de twee te scheiden en zoo was het mogelijk dat zij nu en dan een paar woorden op zachten toon met elkander konden wisselen.

Intusschen was de Nnangga, een geweldig groote neger, onder het uitvoeren van de dolste sprongen en het uitstooten van afschuwelijke keelklanken tot midden op het marktplein komen dansen.

In zijn hoedanigheid kon geen enkele inboorling zich ook maar een oogenblik vergissen.

Het was wel degelijk een dier tovenaars, aan wie ook een geheimzinnige geneeskracht wordt toegeschreven en die zeer hoog in aanzien staan

bij sommige nog geheel onbeschaafde stammen in Afrika, ja, die soms machtiger zijn dan de Koningen der kleine gebieden.

Deze man droeg als eenig kleedingstuk een soort rokje van biezen en snoeren kralen, dat hem tot even aan de knie reikte, en dat om het middel werd vastgehouden door een gordel, gevlochten uit vezels van palmladeren, en versierd met een groot aantal kleine, zilveren klokjes, die bij de minste beweging van den toovenaar rinkeiden.

Zijn naakte borst was beschilderd met zonderlinge figuren, en om den hals droeg hij een collier, bestaande uit bosjes menschenhaar, stukjes slangenhuid, reusachtige kevers, en klauwen van den luipaard.

Een kroon dekte zijn hoofd, die was samengesteld uit veeren van papagaaien en andere inheemsche vogels.

In de linkerhand zwaaide hij een zeer groote schel, waarschijnlijk een buiten dienst gestelde deurschel, de hemel weet op welke wijze in zijn bezit geraakt, en de rechter voerde een zware knots, alleen voor een sterken vuist geschikt, en waarmede de man in staat schoon, met een enkelen slag een os te doodden.

Om de enkels, de ellebogen en de polsen droeg hij ringen van gevlochten koper, afgewisseld met ringen gevlochten menschenhaar, waarschijnlijk afkomstig van de hoofden van verslagen vijanden.

Hij was zeer zwart, blijkbaar een Nubiër dus, en zijn gezicht was afgrijselijk beschilderd, zoodat het een ware duivelsche uitdrukking had.

Deze toovenaar nu danste een paar malen in een steeds nauwer wordenden kring om de gevangenen heen, nu en dan rauwe kreten slakend, afgewisseld met een soort van litanie, waarvan niemand iets begreep.

Misschien was het een bezweerdersformule!

De inboorlingen wachtten er zich wel voor, den Nnangga al te dicht te naderen die zulk een vreeselijken indruk maakte en alle schellen om zijn middel tegelijkertijd deed trillen door de schokkende bewegingen van zijn groot lichaam onder zijn dwaze sprongen.

De Koning scheen hem reeds een paar malen een vraag te willen stellen, maar de Nnangga, die doofstom scheen te zijn had telkens naar den hemel gewezen met een dreigend gebaar en aldus waarschijnlijk zijn toestemming gegeven tot het offeren van de twee vreemdelingen.

Overigens verbaasde zich niemand over zijn komst want het is zeer gebruikelijk dat dergelijke Afrikaansche tovenaars het geheele land doortrekken van kraal tot kraal, zich laten voe-

den door de bevreesde bevolking en als wederdienst, hier een bezwering, daar een vervloeking uitspreken, al naar het verlangd wordt. Zij verkoopen ook een soort van heelende zalf, en voorts pijlvergif, waarnaar in sommige deelen van het binnenste Afrika veel vraag is.

Intusschen naderden de voorbereidingen voor het menschenoffer hunne voltooiing.

Het was zoo mogelijk nog warmer geworden, ofschoon de zon was ondergegaan, niet het geringste windje verfrischte de atmosfeer, en plotseling wierp zich de geheele bevolking van de kraal plat ter aarde en zond een smeekgebed op naar de goden, die te beschikken hadden over droogte en regen.

Dit moest zeker als een laatste poging beschouwd worden, en als dat niet hielp — dan waren de beide blanken ten doode opgeschreven.

Reeds stonden de beide hoogepriesters, gebarde, witgetabberde mannen, gereed naast het altaar, en keken nog eens hunne vlijmscherpe kleine messen na, waarmede zij de halsaderen der offers moesten openen, alvorens hun het hoofd met een enkelen slag van den romp zou worden gescheiden.

De nacht was nu volkomen ingevallen, en slechts de kring van toortsen verlichtte het zonderlinge, schrikwekkende schouwspel van die honderden tierende, gillende, nu eens opspringende, dan zich weer ter aarde werpende heidenen.

En eensklaps, als op een afgesproken sein, viel een doodelijke stilte in.

Allen waren weer opgerezen, en vormden een wijden kring om het altaar en de beide offerblokken.

De maan was zoeven aan den hemel gerezen, groot en vol, en haar zilveren licht vloedde langs de toppen der boomen en over de spitse daken der grootste hutten.

Het was zonder twijfel een zeldzaam indrukwekkend, schoon schouwspel juist door zijn barbaarsche pracht, en Raffles en Brand zouden er zeker van genoten hebben, onder andere omstandigheden.

En in die doodelijke stilte traden de bewakers, die de beide gevangen sedert enkele oogenblikken omsingeld hadden, nog dicht op hen toe, en voerden de beide geboeide mannen naar de wachtende offerblokken.

Twee hunner grepen het eerst Brand aan, en rukten hem met gekromde vingers de kleederen van het bovenlichaam, zoodat zij in flarden om hem heen hingen.

Op korten afstand stond de Nnangga grijn-

zend toe te zien, van het eene been op het andere springend, zoodat zijn belletjes weer begonnen te rinkelen.

De andere bewakers kregen bevel om weer achteruit te treden en Brand werd naar het offerblok geleid.

De beul, zijn zwaard rechtstandig voor zich opheffend, met de punt van de breede kling naar boven, kwam langzaam aangetreden, en een priester, met opgeheven hoofd, zoodat zijn tot een punt gevlochten, spitse baard, steil vooruit stak, greep zijn offermes, waarvan het lem-met blonk in het licht van de maan, en wachtte af, totdat Brand ruggelings op het blok zou zijn geworpen — — —

Op dit oogenblik liet de Nnangga een zonderling scherp sissend geluid hooren, hetwelk door Raffles op dezelfde wijze scheen te worden beantwoord.

Ibanez, die op nauwelijks twintig meters afstand stond met gekruiste armen, blijkbaar in afwachting of die geheimzinnige blanke niet op het laatste oogenblik zou terugdeinzen voor dien afschuwelijken dood, en de plek zou verraden waar bij den buit begraven had, hief met een ruk het hoofd om, en men kon duidelijk de verbazing op zijn gelaat lezen bij het hooren van die zonderlinge klanken.

Hij kwam een enkelen stap naar voren, strak naar Raffles ziende, en bijna tegelijk kwam een der priesters met het vlijmscherpe mes op Brand toe, die nu achterover op het offerblok was geworpen, vastgehouden door twee van de sterkste negers, zoodat hij zijn lendenen meende te voelen kraken.

Maar juist toen de priester zich over het slachtoffer wilde heenbuigen en zijn met bloed doorloopen oogen reeds naar de beste plek aan den hals zocht, om het mes in het vleesch te drijven, sprong de Nnangga vooruit, was met een enkelen stap bij den beul, en ontrukte dien met een enkele beweging het vlijmscherpe, zware beulzwaard.

Hij hief het op — sloeg toe — en de priester zonk met gespleten schedel ontziend ter aarde.

De beide negers bij het offerblok, ten zeerste ontsteld over dit voorval, dat zich zoo bliksemsnel voor hun oogen afspeelde, lieten een oogenblik hun greep los, en Brand rees vliegensvlug overeind, bevrijd van de koorden die hem bonden en die hij reeds had weten los te maken, voor hij werd aangegrepen.

Met een schreeuw van dolle woede wierp zich de tweede priester op hem met het blinkende offermes opgeheven, maar hij kwam niet ver, want nogmaals hief de Nnangga het ver-

schrikkelijk zwaard op, en de priester zonk ter aarde, letterlijk onthoofd.

Dit alles was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat nog niemand van de bevolking goed scheen te begrijpen, wat er daar eigenlijk geschiedde, midden op het marktplein.

Toen rees er een vreeselijke kreet van woede en ontzetting op, en allen stormden bijna tegelijkertijd naar de offerplaats, aangevoerd door Ibanez, die onder het loopen zijn revolver trok, maar er geen gebruik van kon maken, daar de inboorlingen veel vlugger ter been waren dan hijzelf, en zij hem binnen weinige oogenblikken in den weg liepen, en hem het uitzicht benamen op het altaar en wat daarginds geschiedde.

Raffles had zich intusschen ook reeds zonder eenige moeite ontdaan van de hennepen korden, die zijn armen vasthielden en greep de knots, die de Nnangga hem met een paar haastig gesproken woorden in goed Engelsch toereikte.

Er moest hier om het leven gevochten worden, en Raffles en Brand begrepen wel dat zij geen genade te wachten hadden, als zij nu het onderspit dolven.

Het drietal hield zich dicht bijeen, met den Nnangga voorop, en zonder een oogenblik te aarzelen stormden zij op een bepaalde plek toe, niet ver van de hut van den koning, waar het gedrang het minste scheen te zijn.

De botsing was hevig, maar de Nnangga wist zijn vreeselijk zwaard zoodanig te hanteeren, dat er al heel spoedig een bres was gemaakt in den kring van inboorlingen, die ontzet terzijde weken, terwijl Raffles de zware knots zwaaide en Brand op de gunstigste oogenblikken de revolver afschoot, welke de Nnangga hem tersluiks in de hand had gedrukt.

Raffles werd door een lanssteek aan den schouder gewond, en Brand liep een houw op met een soort van dolk, die echter gelukkig nog juist bijtijds van richting veranderd werd door den reusachtigen tovenaer, en nu stonden zij reeds buiten het schijnsel van de toortsen en

onder het dichte loof van de reusachtige boomvarens, die hier het dorp omgaven.

In het wilde werden hen, schoon veel te laat, pijlen achterna gezonden, die hen sissend voorbij floten en eenmaal drong het blauwige lemmet van een lanspunt op een voet boven het hoofd van Raffles in een boomstam.

Maar toen konden zij zich al buiten gevaar achten, want daar, op honderd passen afstand op een open plek stonden hun trouwe paarden gereed, gezadeld en gepakt, en niet ver daar vandaan, half bedekt onder een stapel droog gras en bladeren, lag een neger, stevig gebonden — en dat was de echte Nnangga, die een bezoek had willen brengen aan de kraal en op een voor hem al heel noodlottig tijdstip door Henderson als het ware in de vlucht was gegrepen en van al zijn sieraden en kenmerken van zijn beroep, beroofd!

De drie mannen wierpen zich ijlings in den zadel, nadat de paarden waren losgemaakt, en spoorden de dieren aan met woord en gebaar, zoodat zij voortvlogen over de kleine vlakke midden in het bosch om spoedig weer onder het loover te verdwijnen.

Er was daar een breed pad, waarschijnlijk toe te schrijven aan een kudde olifanten die op die plek geregeld het bosch doorkruisten op weg naar de drinkplaats, en hiervan maakten zij een dankbaar gebruik om met onverminderde snelheid voort te ijlen.

Na enkele minuten hief Brand luisterend een weinig het hoofd op en keek achter zich.

Uit de richting van de kraal van koning Makwa klonk een dof, dreigend gerommel, als van een ver onweer.

— Wat is dat? vroeg hij, ondanks zichzelf ongerust door dit sombere geraas.

— Dat is hun oorlogstrom, Brand! antwoordde Raffles kortaf. Zij waarschuwen op die wijze de dorpen in den omtrek — en wij zullen duchtig op onze hoede moeten zijn, want van kraal tot kraal zal op deze wijze, als ware het door een telegraaf, onze vlucht bekend worden gemaakt.

HOOFDSTUK V.

De diamantdelvers.

Wel bijna twintig minuten reden de drie mannen zoo snel zij konden voort, zonder dat zij een woord met elkander wisselden en telkens als zij meenden dat het tromgeroffel voorgoed was weggestorven, hoorden zij het plotseling weder heel in de verte op een andere plek — een andere kraal gaf antwoord, en seinde de boodschap door met korte en lange slagen op de holklinkende trommels.

Maar eindelijk zweeg toch dat geraas voor goed en zij schenen zich te verwijderen uit de streek der dorpen.

De maan gaf gelukkig voldoende licht om er bij te kunnen zien in dit gedeelte van het woud, waar de open plekken talrijk waren, en de boomen geen al te dicht loof hadden.

Zij bereikten opnieuw de vlakke, waar zij zich dien dag hadden opgehouden, en vuurden de paarden opnieuw aan, daar zij zich wilden haasten, deze groote vlakke tusschen zichzelve de de wraakzuchtige boschnegers te stellen.

Geheimzinnig en dreigend rees de steenen vinger, waar zij dien zelfden morgen vruchteloos gezocht hadden naar den buit van de bende van de Gouden Schorpioen, omhoog, en teekende zich af tegen den lichten nachthemel.

Terwijl zij er voorbij joegen op hun dampende paarden vroeg Brand:

— Nu hebben wij niet eens gelegenheid gehad om aan dien Ibanez te vragen, of hij het soms was, die ons is voorgeweest, en de juweelen heeft weggehaald!

— O, hij heeft het heel zeker gedaan, Brand, daar valt geen oogenblik aan te twifelen! riep Raffles terug. En mijnheer Ibanez kan er op rekenen, dat ik niet zal rusten voor ik hem deze streek betaald heb gezet, en hem de fraaie steenen heb afgenomen. En vertel me nu eens, James, of je het niet veel te koud hebt in die luchtige plunje.

— Koud niet, mylord! riep de reus terug — integendeel, ik heb het meer dan warm, maar er is iets anders, dat een beetje lastig wordt — en dat is het zadel! Ik ben eigenlijk niet gewend, in zoo'n costuum paard te rijden met Uw welnemen.

— Je hebt gelijk, arme jongen — en daaraan had ik eerder moeten denken! riep Raffles, on-

danks zichzelf lachend. Je hebt toch nog je kleeven?

— Ze zijn voor mij op het zadel gebonden, mylord!

— Trek ze dan onmiddellijk aan! Wij kunnen wel even halthouden, en het is te dwaas, dat je ons zoo als toovenaar vergezelt! Hoe kwam je zoo mooi zwart?

— Houtskool mylord! Ik hield dien kerel aan bij een plek, waar wel een dozijn boomen op den grond lagen, misschien door den bliksem getroffen en verbrand! En daar was genoeg houtskool om een geheele compagnie mee zwart te maken. En de witte verf had die vent zelf in een klein potje bij zich, om zijn toilet te onderhouden! Ik was alleen maar bang, dat een van die kerels mij hartelijk zou willen omhelzen, en zoodoende mijn ware huid aan den dag zou hebben gebracht.

Terwijl hij dit alles lachend vertelde was Henderson reeds van zijn paard gesprongen, had het bundeltje kleeven weer losgemaakt, ontdeed zich van het eigenaardige schortje met de klinkende bellen, die hem genoeg gehinderd hadden door hun luid geraas, en trok haastig zijn eigen linnen pantalon, zijn hooge laarzen, en zijn hemd weder aan.

— Bij het krieken van den dag zal ik een goed bad nemen, mylord! U is toch niet bang voor mijn gezicht, mijnheer Brand?

— Om je de waarheid te zeggen zag je er uit als een kwade gorilla, zeide de jongeman, hem lachend bij de hand vattend en toen veranderde zijn gelaat en hij voegde er ernstig aan toe:

— Als jij er niet geweest was, James, zouden wij nu reeds als lijken leeggebloed en onthoofd, daarginds in de kraal liggen! Ik huiver, als ik er aan denk!

— Ik kon U toch moeilijk in den steek laten, mijnheer Brand! zeide de trouwe kerel goedmoedig. Het is waar dat ik een tijdje lang wanhopig was, en niet wist wat ik moest doen, omdat ik wel begreep, dat ik het niet tegen tweehonderd kerels zou kunnen opnemen, waarvan er een paar dozijn met goede geweren zijn bewapend, maar toen kwam ik gelukkig dien gekken vent tegen, met zijn danseressen rokje, en zooveel heb ik wel van mylord geleerd, dat

ik begreep wat die kerel moest voorstellen! Nu, toen liep alles natuurlijk van een leien dakje, want ik wist hoeveel eerbied die domkoppen hebben voor hunne tovenaars!

Hij wierp zich weder in het zadel, en zei:

— Ik ben gereed, mylord!

— Laten wij dan verder gaan, vrienden, tot dat wij een plek bereikt hebben, waar wij veilig zullen zijn — niet alleen voor de boschnegers en Ibanez, maar ook voor den regen die gaat dreigen!

— Regen? herhaalde Brand verbaasd.

— Zeker! Zie je dan niet dat de maan sedert eenige oogenblikken achter de wolken is verdwenen? Heb je niet gemerkt dat er een krachtige wind is komen opsteken? Wij zullen ons moeten haasten, en een plek hoog in het gebergte opzoeken, waar wij zullen kunnen schuilen voor de bui — want hier zijn geen verlaten mierennesten, mijn waarde, die ons kunnen beschermen!

Hierop gaf Brand geen antwoord, want hij wist maar al te goed met welk een hevigheid onweders en stortbuien in Afrika zich kunnen ontlasten boven de uitgedroogde aarde, vooral na langdurige tijden van droogte.

Het was dus zaak, zoo spoedig mogelijk een onderkomen te vinden, indien het kon ook voor de paarden, en zij spoorden dus die dieren nog meer aan, en juist hadden zij den voet van het lage gebergte bereikt, toen de hemel in het oosten verscheurd werd door een schellen bliksemstraal, een oogenblik later gevolgd door een verschrikkelijken donderslag.

Binnen tien minuten zou de bui losbarsten.

En het was nu zoo donker, dat men bijna geen hand voor oogen meer kon zien.

Men kon zich echter toevertrouwen aan het instinct van de paarden, die nu zelve wel begrepen, dat zij zich moesten voorthaasten en die moedig tusschen de steenachtige, met kort struikgewas begroeide heuvels doordrongen.

Zij reden voort over wat men een soort van natuurlijken weg zou kunnen noemen, als bezaaid met kleine rotsblokken, en telkens rolde er een omlaag langs de glooiing.

De bliksemschichten en de donderslagen vermenigvuldigden zich, en reeds begonnen er dikke, lauwe druppels te vallen, telkens sneller, toen Raffles gelukkig terzijde van het bergpad een reusachtige opening ontdekte, zoo groot als de deur van een kathedraal.

— Daarheen! beval hij met luide stem. De hemel zij gedankt — wij hebben bijtijds een beschutting gevonden!

En in een pikzwarte duisternis, waarin alleen

Raffles nog iets scheen te kunnen onderscheiden, juist terwijl het hemelwater als een dicht gordijn uit de roetzwarte wolken plaste, gingen zij het reusachtige hol binnen, dat zich daar zoo te juister tijd op hun weg bevond.

En met oorverdoovend geweld barstte tegelijkertijd een onweder los, zooals zelfs die zoo bereisde mannen nog maar zelden hadden beleefd.

De donder was als het ware niet van de lucht, en rommelde met zulk een ontzettende kracht, dat de bergen op hunne grondvesten schenen te trillen, en de aarde beefde.

En Raffles had genoeg kennis van den aard dezer onweders, om te weten dat zij even langdurig waren als heftig.

De paarden rilden op hunne beenen waar zij stonden en zochten onmiddellijk het achterste gedeelte van het hol op, bevreesd als zij waren voor het schitterende bliksemlicht dat telkens en telkens weer de geheele omgeving in een schel, daghelder schijnsel zette.

De met electriciteit overladen atmosfeer scheen niet tot rust te kunnen komen en ontladde zich in monsterachtig groote lichtbollen, die omlaag vielen en met een davenrenden slag, mijlen in het rond hoorbaar, uiteenbarstten.

Soms zag men bij dat schelle licht snelle schaduwen heen en weer schieten, dat waren de dieren des velds, die doodelijk ontsteld een schuilplaats zochten.

Maar de drie mannen waren hier gelukkig hoog en droog, en zelfs tegen het hevigste onweder beschut, ofschoon het geen kwartier duurde of het pad, dat zij zooeven beklommen hadden, was veranderd in een woesten bergstroom, die het voorste gedeelte van het hol overstroomde.

Er kon omstreeks een uur verlopen zijn, en het onweder raasde nog met onverminderde kracht, toen Brand, bij het licht van een bliksemstraal, een donkere gedaante bij den ingang van het hol meende te zien, die er eenigen tijd geleden nog niet was.

Hij trad erop toe, bukte zich, raakte iets aan, dat wollig leek te zijn en tegelijkertijd ruw, en bedwong met de grootste moeite een kreet van schrik.

— Wat is er? vroeg Raffles, die onmiddellijk naderbij kwam.

— Een leeuw! antwoordde Brand ontsteld, terwijl hij naar zijn geweer greep. Ik bukte mij naar die gedaante daarginds, en ik streefde een leeuw over den rug! Het dier bewoog zich niet, maar het leeft, want ik voelde het vleesch trillen onder mijn aanraking!

— Laat dat geweer maar rusten, Brand — want die leeuw is voorloopig volkomen onschadelijk! Het dier is op zijn minst even ontsteld als de paarden en het zou, als het niet zoo bang was, uit je hand eten! Er zijn meer voorbeelden van dat de wilde dieren tam worden als lammeren, en de nabijheid van den mensch dulden, ja die zelfs zoeken, als zij zich in groot gevaar weten! Het dier zal ons volstrekt geen kwaad doen — tenminste zoolang het gevaar duurt! Maar wij zullen in ieder geval op onze hoede moeten zijn, en ik durf nog niet te gaan slapen, voor dat roofdier verdwenen is en zijn eigen hol heeft opgezocht.

— De batterij van mijn zaklantaarn is nog niet geheel en al uitgeput — zal ik licht maken?

— Neen Brand — spaar liever die batterij. Het is werkelijk niet noodig. Zie maar — het beest laat zich kalm streelen, en het ligt te rillen van angst!

Inderdaad had Raffles zich naar het zeer groote roofdier gewend, een prachtigen, rooden leeuw met de allerschoonste manen die hij ooit gezien had, en streelde de ruwe huid, hetgeen het dier zachtjes grommend, bijna jankend als een hond nu en dan, toeliet. Het was duidelijk dat het op weg naar zijn hol verrast was door het onweder.

Traag verliepen een paar uren, en langzaam nam het onweder in kracht af, maar het water gutste nog altijd in woeste vaart langs den ingang van het hol en stortte zich omlaag, in de vlakte.

De drie mannen hadden, slechts nu en dan iets zeggend, bijeen gezeten in een hoek van het groote hol, op geen twee meter afstand van den leeuw, die nu en dan zachtjes jankend den machtigen kop ophief.

Het was tegen het kriecken van den dag dat het reusachtige dier eensklaps opstond, zich uitrekte, onbedaarlijk geeuwde, en toen kalm en vorstelijk met zwiependen staart het hol uitwandelde.

Brand had al naar zijn geweer gegrepen, maar hij liet het met een lachje weer vallen en zei:

— Neen, dat zou toch niet mooi zijn tegenover den Koning der dieren, die ons den geheelen nacht zoozeer vertrouwd heeft. Ga maar heen Uwe majesteit en je vrouw geruststellen, die niet zal weten waar je blijft!

Het was alsof het dier hem begreep, want het wendde even den machtigen kop naar hem om, schudde zijn manen, waadde tot aan den borst door den waterstroom, die al veel rustiger was geworden, en verdween uit het gezicht.

En toen pas dachten de mannen aan rust. Zij spreidden hunne dekens op den harden vloer uit, aten wat scheepsbeschuit, dronken wat water uit den voorbij vlietenden stroom, en legden zich op hunne dekens neer.

Zij sliepen bijna vijf uren onafgebroken, en werden gewekt door de zonnestralen, die in het hol doordrongen.

Bijna tegelijkertijd richtten zij zich op, wreven hunne oogen uit, en keken rond.

Het eerst zagen zij de paarden, die rustig bijeen stonden te slapen, de koppen naar omlaag geneigd, als in een stal.

Henderson stond op, rekte zijn lange armen en beenen eens goed uit, en wilde zich reeds naar buiten begeven, toen hij verschrikt terugtrad.

Niet ver van den uitgang lag, ineengekronkeld een ratelslang, die eveneens blijkbaar gevlucht was voor het onweder.

Maar dit ondieer bleek van een geheel anderen aard te zijn dan de leeuw, want op het hooren van Henderson's zware schreden richtte het aanstonds den kop op, ontspande haar kronkels, deed haar staart met een dreigend, waarschuwend geluid klepperen en maakte zich gereed zich op Henderson te werpen, die nog maar juist den tijd had achteruit te springen, zijn geweer te grijpen en het monster met den kolf van het wapen den kop te verbrijzelen.

— Wij schijnen daar een aardigen buurman te hebben gehad, mylord! zeide de reus, nog bleek van ontsteltenis. Het is een wonder dat het ondieer de warmte niet heeft opgezocht, en niet onder een van de dekens is gekropen.

— Dat is zeker een groot wonder, James — en de hemel is ons ongetwijfeld genadig geweest, en heeft gewild dat het dier zou blijven doorslapen. En nu spoedig weder op weg, en gezorgd dat wij deze streken verlaten, voor wij de boschnegers weer op onzen hals krijgen! Het is een geluk dat de vlakte nog wel voor een deel overstroomd zal zijn zoodat zij ons niet hebben kunnen volgen.

De drie mannen traden buiten het hol, en bemerkten, dat de atmosfeer zeer verfrist was nu het onweder voorbij was. Zij waschten zich aan het bergstroompje, stopten hunne pijpen, zadelden de paarden weder, en brachten de dieren buiten het hol.

Het was volkomen dag, en zij konden nu den omtrek ver overzien.

Inderdaad was de vlakte nog gedeeltelijk met drabbig water bedekt, dat pas langzaam zou wegzakken, en er was geen spoor van eenig leven te ontdekken, heinde en ver.

In het oosten rees de grond, en vormde daar een soort van bergplateau, vele mijlen lang.

Het was naar dit plateau, dat Raffles gedurende eenige oogenblikken staarde, zijn oogen half dichtgeknepen, om toen met een snelle beweging zijn kijker te grijpen en voor het oog te brengen.

— Wat is dat daarginds? vroeg Brand nieuwsgierig. Het is alsof ik iets zie bewegen!

— Het is een groote menigte menschen, blanken en zwarten, paarden, ossen die groote huifkarren trekken, en als ik mij niet sterk vergis meen ik er zelfs een paar automobielen bij te zien! En nu ik het mij goed herinner, moet er ook een paar kilometers hier vandaan een weg loopen over die hoogvlakte, van het noorden naar het zuiden.

— Er komt geen eind aan, mylord! zeide Henderson, die aandachtig had toegezien. Het lijkt wel een landverhuizing. Waar trekken al die lieden heen met hun paarden en ossenwagens?

— Ik vermoed bijna, James, dat zij onderweg zijn naar Maveking, waar binnenkort de groote wedren zal plaatsvinden naar de past ontdekte diamantvelden.

— Wat is dat voor een wedren mylord? vroeg de reus nieuwsgierig.

— Het is een heel oud, en menschonwaardig gebruik, James, hetwelk wordt toegepast om zoo rechtvaardig mogelijk alle diamanthoudenden grond onder de delvers te verdeelen! En in den aanvang viel er misschien iets voor te zeggen, dat aldus de snelsten en sterksten ook de beste stukken voor zich konden opeischen, maar in den loop der jaren is die wedren ontaard tot een schandelijk bedrijf, waarbij de groote maatschappijen betaalde beroepshardloopers in dienst nemen, die niet voor hun eigen rekening werken, maar voor die van de personen, die hen in dienst namen! Een geheele tros van allerlei gespuis, dieven en moordenaars, valschspeer en handelaars in blanke slavinnen volgen telkenmale als er diamant in den grond gevonden is het legertje diamantdelvers, die van alle zijden komen toesnellen en begeerig zijn naar een stukje grond. Wie een goed inzicht wil hebben in hetgeen goud en diamanten van den mensch

hebben gemaakt, die moet maar eens komen zien naar zulk een wedren, die met alle beschrijving spot, en waarbij omkooperij, bedrog, allerlei list en gemeene praktijken schering en inslag zijn. En het is bijna zeker dat wij daarginds een van die troepen zien voorbij trekken, die zich op weg hebben begeven, uit alle deelen van het reusachtige rijk, naar dat onzalige oord, een uitgedroogde vlakte ten westen van Maveking, waar onlangs diamanten in den bodem zijn gevonden.

— Kruist die troep den weg, die ge wilt inslaan, Edward? vroeg Brand, die eveneens door den kijker had gezien.

— In zekeren zin wel! Het komt mij voor dat zij voorttrekken in de richting van Koning Makwa's kraal, en het is dus niet ondenkbaar, dat een man als Ibanez zich bij hen zal voegen, om deel te nemen aan den grooten wedloop, of althans voordeel te trekken uit hetgeen daarginds zal geschieden. Hij behoort waarschijnlijk tot de hyena's van de diamantvelden, zooals men ook de hyena's van het slagveld heeft.

— Maar zij trekken naar het zuiden, terwijl wij verder noordwaarts zouden gaan! zeide Brand weer.

— Dat was ook oorspronkelijk de bedoeling, Brand! zeide Raffles glimlachend. Maar — je begrijpt toch wel dat ik Ibanez niet de voldoening kan gunnen, dat hij mij bij den neus heeft genomen! Ik zal niet rusten voor ik hem de diamanten van de bende van den Gouden Schorpioen ontnomen heb, waarvan hij zich heeft meester gemaakt! Hij zal die wel zoo spoedig mogelijk in veiligheid willen brengen, daartoe moet hij naar het zuiden — en om hem dat te beletten, ben ik dus wel verplicht, eveneens in zuidelijke richting te gaan. Maar maak je niet ongerust — er zal wel gelegenheid te over zijn om intusschen te jagen!

— Je bent toch niet voornemens, Edward, je aan te sluiten bij dat legertje diamantdelvers?

— Neen Brand! Ik zal mij niet bij hen aansluiten — ik zal hen op een veiligen afstand volgen, en mij overtuigen, of Ibanez zich bij die lieden bevindt. En is dat het geval — dan zweer ik dat hij mij niet zal ontkomen! Hij zal boeten voor zijn gedrag in de kraal van Koning Makwal

HOOFDSTUK VI.

In den greep van den Mammon.

Een enkele blik op het gelaat van Raffles was voor Brand voldoende, om hem te doen inzien, dat het besluit van zijn vriend vaststond.

Raffles was nu eenmaal iemand, die zich niet ongestraft laat honen, en het denkbeeld moest hem onverdragelijk zijn, dat daar op eenige mijlen afstand een blanke zich ophield, een bloeddorstige schurk, die zich in het bezit bevond van een groot bedrag aan goud en diamanten, hetwelk hij Raffles als het ware voor den neus had weggestolen!

En tegen Raffles' verlangen, om den schavuit schaakmat te zetten, wogen alle olifanten, nijlpaarden en waterbokken van de wereld niet op.

En intusschen duurde daarboven over het plateau de optocht van die honderden nog altijd voort, die daar langzaam voorbijtrokken als een processie, terwijl hun zeer kleine figuurtjes zich als silhouetten afteekenden tegen den ijlblauwen hemel.

Zelfs met het bloote oog waren die figuurtjes van elkander te onderscheiden — pakpaarden, ruiters, huifkarren, bespannen met zes, tot wel tien ossen, een paar auto's, die moeizaam schenen voort te hotsen over den ongelijken weg, maar ook velen te voet, die een stok of geweer over den schouder droegen, of die beladen waren met groote balen, die waarschijnlijk tenten en dekens zouden bevatten, en waaronder zij leken te bezwijken.

Na nog eenigen tijd te hebben toegezien begaven de drie mannen zich langzaam op weg, in dezelfde richting, en met de grootste behoedzaamheid, ofschoon zij nog geen vrees behoeften te kosten, dat zijzelf gezien zouden worden, op die veel lager gelegen plek.

Echter trokken zij weer in de richting van Makwa's kraal, en daarin school natuurlijk het gevaar. De boschnegers zouden onverzoenlijk zijn, als zij erin slaagden, de drie ontvluchte blanken weder in handen te krijgen.

Raffles besloot dan ook, het dorp zooveel als mogelijk was te vermijden, maar aan den anderen kant was het noodzakelijk zich te overtuigen, of Ibanez zijn vriend Makwa reeds verlaten had of niet.

Misschien wist hij niets van het voorbijtrekken

der diamantdelvers, en in dat geval zou het misschien makkelijker zijn, hem onverhoeds te overvallen, en hem het geld en de juweelen af te nemen, waarvan hij zich had meester gemaakt.

Dit alles moest met de grootste voorzichtigheid onderzocht worden, en het was dus zaak, altijd dicht bijeen te blijven, en de laagst gelegen plaatsen op te zoeken, zoodat men hen niet reeds van verren afstand zou kunnen ontdekken.

Zoo daalden zij dan het breede bergpad weer af, dat zij den avond tevoren beklommen hadden, bereikten de vlakke, en reden verder, aandachtig om zich heen ziende.

Er was echter voorloopig niet veel gevaar, dat de boschnegers zich in de buurt zouden bevinden, want bijna overal stond de vlakke nog wel een paar decimeters onder water, en de inboorlingen zouden dus wel rustig afwachten tot de grond weer droog was, alvorens tot een achtervolging over te gaan — zoo zij dit al deden, hetgeen nog de vraag was, daar zij toch moesten inzien dat zij, onbereden als zij waren, drie van goede paarden voorziene blanken niet konden inhalen.

Het was waar, Ibanez bezat een paard, maar hij zou het toch zeker niet wagen, het geheel alleen tegen drie welbewapende vijanden op te nemen.

Nu en dan kwam, tusschen het geboomte door het plateau weder te zien, en ook de eindeloze troep, die daar over voorttrok, zich scherp afteekend tegen de lucht.

De weg beschreef een grooten boog, en het kon bijna niet anders of men moest in de kraal van Makwa die karavaan eveneens kunnen zien, en Ibanez zou zeker de beteekenis daarvan begripen!

— Hoe lang zullen die lieden ongeveer nodig hebben om Maveking te bereiken, mylord? vroeg Henderson na eenige oogenblikken.

— Als zij in datzelfde tempo voortgaan, James, op zijn minst een paar weken! antwoordde Raffles. De ruiters zouden natuurlijk wel sneller vooruitkomen, maar het is mogelijk dat hun voorraden zich in hun ossenwagens bevinden, en een os loopt nu eenmaal nooit sneller

dan een voetganger! Zij loopen steeds in stap, nimmer in draf.

Weer reden zij eenigen tijd voort, nu met de grootste behoedzaamheid, totdat zij bijna dezelfde plek bereikt hadden, waar Henderson den dag te voren met de paarden was achtergebleven, toen Raffles en Brand den tocht naar den hollen vinger ondernamen, die met zoo slechten uitslag bekrond werd.

Hier stegen zij af, en Brand zou voorzichtig den omtrek van de kraal eens gaan opnemen.

Raffles drukte hem de grootste voorzichtigheid op het hart, want indien hij ontdekt werd, dan was zijn lot niet twijfelachtig.

Brand overtuigde zich dus, dat zijn revolver zich in goeden staat bevond, stak zijn jachtmes in den gordel, nam den sterksten kijker mede, en begaf zich toen behoedzaam, zooveel mogelijk partijtremmend van de kleine boschjes en de groote rotsblokken, het hooge gras en de palmboomen, in de richting van de kraal, waar zich den avond tevoren bijna een bloedig drama had afgespeeld, wanneer de trouwe, dappere Henderson niet tusschenbeide was gekomen.

Hijzelf wist zeer goed, dat hij onmiddellijk ter dood zou worden gebracht, indien men hem greep. De vlakte was hier, op weinige plassen na, reeds bijna opgedroogd, zoo totaal uitgedroogd en poreus was de bodem geweest, die het hemelwater als een spons had opgezogen.

Daar was hij reeds aan het begin van het bosch, hetwelk de kraal aan de noordzijde omgaf, en nu moest hij dubbel voorzichtig zijn, daar het niet onmogelijk was, dat er troepjes boschnegers op jacht waren gegaan.

Het verbaasde hem zelfs wel een weinig, dat hij nog geen spoor van hun aanwezigheid had ontdekt.

Omzichtig baande hij zich een weg door het hooge, scherpe gras, totdat hij eindelijk, bijna plotseling, het uitzicht kreeg op het dorp.

En bijna onmiddellijk viel hem de zonderlinge stilte daar op.

Geen spoor van de inwoners was te zien.

Ja toch, toen hij den kijker voor het oog bracht, zag hij, voor eenige hutten, onbeweeglijke gedaanten zitten, maar dat waren allen vrouwen, op een paar uitzonderingen na — en die uitzonderingen waren kinderen of zeer oude mannen.

— Waren alle mannelijke inwoners dan tegelijkertijd op jacht gegaan? zoo vroeg Brand zich af.

Hij wilde zekerheid hebben!

Vorzichtig ging hij nog verder, totdat hij een palmboom bereikt had, dien hij gemakkelijk kon

beklimmen, op dezelfde wijze als de inborlingen dit plegen te doen, met de hulp van een zogenoemde klimstrop, een uit rottan gevlochten lus, die zij met eenige speling om den boom en om hun eigen lichaam slaan, waarop zij gemakkelijk naar boven kunnen klimmen, de lus als het ware als steun gebruikend.

Brand maakte gebruik van een dik touw, dat evengoed was, en vlug als een aap klauterde hij een tiental meters in den boom, hield daar op, bracht opnieuw zijn kijker voor het oog, en onderwierp de geheele omgeving aan een nauwkeurige inspectie.

Daar omlaag lag de kraal, ongeveer vijfhonderd passen van hem af.

Er kon niet aan worden getwijfeld — zij was alleen bewoond door vrouwen, kinderen en grijsaards!

Slechts nu en dan zag hij een jongeling van een jaar of vijftien, zestien misschien, aan wien nu de verdediging van de kraal was overgelaten.

Een heel eind verder, zuidwaarts, liep de weg, dien de zonderlinge karavaan volgde, de troep diamantzoekers, die wilden deelnemen aan den grooten rush.

En ongeveer halverwege tusschen dien weg en de kraal, omstreeks een mijl ver, bewoog zich door de vlakte een troepje negers, omstreeks honderd koppen sterk, aangevoerd door een ruiter op een wit paard, zelfs met het bloote oog was dit dier zichtbaar, daar het scherp afstak tegen het donkere groen van de vlakte.

Er kon niet langer aan worden getwijfeld — de krachtige mannen van de kraal hadden, op het gerucht dat een karavaan naar het zuiden naderde, en wetend wat het doel was van dien tocht, eenparig hun dorp verlaten, bezeten door diezelfde onbedwingbare begeerte naar goud en edelgesteente als de ongelukkigen, die daar, in een moordend klimaat, onder een gloeiende zon misschien al wekenlang voorttrokken, in den greep van den Mammon, terwijl zij de lijken diergenen, die onderweg bezweken, ten prooi achterlieten aan de gieren en de jakhalzen.

De vrouwen en de grijsaards moesten dan maar zien, hoe zij zich konden redden, hoe er voedsel zou komen, hoe de kraal verdedigd moest worden tegen vijandige stammen en tegen het wilde gedierte.

Een vergissing was uitgesloten — de troep richtte zich juist naar de plek van den weg, waarbinnen een uur de karavaan moest langskomen, blijkbaar met het doel, er zich bij aan te sluiten.

Brand had genoeg gezien. Hij liet zich haastig weer van den boom neder, knoopte het touw

weer los, en aanvaardde den terugweg, even behoedzaam als hij gekomen was.

Een half uur later had hij zich weder bij Raffles en Henderson gevoegd, en bracht rapport uit van hetgeen hij had waargenomen.

Raffles had zwijgend toegeluisterd, en zeide nu:

— Welnu, dan behoeven wij niets anders te doen dan hem op eenigen afstand te volgen! Er zal daarginds wel gelegenheid zijn, om zijn slag te slaan. En slagen wij daarin, voor het doel bereikt is — des te beter! Ik zelf verlang niet zoo ver naar het zuiden af te dwalen, daar het dan des te langer duurt, eer wij de groote jachtvelden weer bereikt hebben. Op weg, vrienden — en hen achterna gegaan!

— Ducht je geen gevaar van de zijde van dien troep?

— In ieder geval minder, dan wanneer de boschnegers in hun kraal waren gebleven? antwoordde Raffles. Zij zullen het niet zoo spoedig wagen, ons hier in de vlakte overlast aan te doen, nu zij ook rekening moeten houden met de rest van de karavaan! Het is duidelijk dat daar steeds een onderlinge veete moet heerschen, en het komt dan ook herhaaldelijk voor, dat bij dergelijke tochten geregeld veldslagen ontstaan tusschen de leden van vijandige stammen.

— Hoe staat het hier met de politie, mylord? vroeg Henderson. Kan die daar niets aan doen?

— Er is hier een bereden korps, James, juist zooals in Canada, en dat doet natuurlijk wat het kan, om de orde te handhaven, maar over zulk een reusachtige uitgestrektheid kan onmogelijk overal toezicht worden gehouden, dat is duidelijk. In de groote steden is de politie ongeveer georganiseerd als in Londen, en — ongeveer met hetzelfde succes. Er wordt geroofd en gestolen, bedrogen en vermoord, soms wordt de dader gegrepen en gevonnisd — vaker nog weet hij bijtijds de wijk te nemen, en trekt zich in de bosschen terug waar hij zich aansluit bij lieden van zijn slag, en slechts te voorschijn komt als hij zijn munitie moet aanvullen.

De drie mannen hadden intusschen hunne paarden alweder bestegen en dreven de dieren over de vlakte zuidwaarts, wel zorgdragend, dat zij niet gezien konden worden van het rotsplateau.

Overigens was de karavaan zelve thans niet anders meer zichtbaar dan met behulp van den sterk vergrootenden kijker, en het mocht de vraag heeten, of de lieden daarginds in het bezit waren van zulk een nuttig voorwerp.

De streek werd boschrijker, en zoodra de drie

ruiters zich onder de hooge boomen bevonden, viel er van de hoogvlakte en van de steeds maar voorbijtrekkende lieden, die zich naar de diamantvelden wilden begeven, niets meer te bespeuren.

Nu het echter zoo goed als zeker was, dat zij zich naar de streek ten westen van Maveking begaven, behoefde Raffles niet bevreesd te zijn, dat hij de karavaan uit het oog zou verliezen.

Wat de boschnegers betreft, — onder aanvoering van Ibanez — waarschijnlijk — hadden zij zich op dit oogenblik reeds bij den voorttrekkenden troep gevoegd, waar zij wel eens niet al te vriendelijk konden worden ontvangen, want ook hier gold de zegswijze dat vele varkens de spoeling dun maken.

Het kwam dan ook in dien tijd, die nog betrekkelijk kort achter ons ligt, herhaaldelijk voor, dat niet alleen concurreerende benden elkander aanvielen, maar dat er ook twist en strijd ontstond in een en denzelfden troep, die pas beslecht werd, wanneer er een waar bloedbad was aangericht. Ook hier overwonnen de sterksten, zooals dat in de geheele natuur plaatsvindt.

Wanneer zij zulk een bosch verlaten hadden, kregen de drie mannen meestal opnieuw allereerst de hoogvlakte weer in het oog, soms iets dichterbij, ook wel eens wat verder af dan tevoren, maar steeds konden zij de schier eindeloze rij menschen en dieren, huijkarren en auto's volgen met den blik.

Dit duurde zoo uren, en die diamantzoekers moesten wel door een onweerstaanbaar verlangen worden voortgedreven en zich om ontberingen niet bekommeren want het was pas zeer laat in den middag, en de hitte was ook bijna ondragelijk geworden, toen de karavaan eindelijk hield op een plek, waar de hoogvlakte langzaam glooiend afdaalde naar de vlakte.

Er was hier gras, er was water, er was ook wat schaduw van een aantal mangoboomen, en het punt was dus uitstekend geschikt om er eenige uren rust te houden, opdat mensch en dier weder op verhaal konden komen.

En wie in een van die boomen geklommen was, gewapend met een goeden kijker, die zou, den afgelegden weg afturend, hier en daar onbeweeglijk, zwarte punten hebben gezien — dat waren de van vermoeienis, ziekte en ontbering ongekomen ossen, paarden — en ook menschen.

Men bedenke, dat aan den grooten diamant-rush niet alleen werd deelgenomen door jonge, krachtige en geharde mannen, maar zelfs door ouden van dagen, die niet konden weerstaan

aan de roepstem van Vrouwe Fortuin, en die onderweg jammerlijk omkwamen, bij tientallen.

De kampplaats was zoodanig gekozen, dat men haar slechts met moeite kon naderen zonder te worden gezien, en Raffles achtte het dan ook wel zoo veilig op een behoorlijken afstand te blijven, zelve goed verscholen in de donkere schaduw van een klein bosch, dat voor een groot deel bestond uit reusachtige boomvarens, met bladeren, zoo groot, dat een volwassen man daaronder gemakkelijk een schuilplaats kon vinden tegen regen en zon.

De paarden werden aanstonds ontzadeld, gedrenkt, en in een betrekkelijke vrijheid gelaten, zoodat zij zich te goed konden doen aan het harde, scherpe gras.

Aan den zoom van het boschje staande kon men in de verte juist nog de huifen onderscheiden van een paar wagens, en eenige dicht bijeenstaande ossen, die van hun jukken waren bevrijd.

Maar Raffles en de zijnen gaven wel acht, dat zij niet gezien werden, want dat zou noodlottig voor hen kunnen worden. Ibanez zou niet aarzelen den geheelen troep boschnegers weer op hen af te zenden, en dan zouden zij verloren zijn.

Maar alles bleef daarginds rustig. De warmte was ook te groot, om zich te bewegen en waarschijnlijk zou men daarginds slapen, en aldus nieuwe krachten opdoen. Twee uren verstreken.

Toen werd het daar in de verte weer levendig, en door den kijker kon men waarnemen, hoe de ossen ruw weer uit hun rust werden opgeschrikt en voor de huifkarren gespannen, terwijl de paarden werden gezadeld en de vermoeide voetgangers hunne pakken weer grepen en op hun schrijnende schouders laadden.

De stoet formeerde zich opnieuw, en een half uur daarna zag men hen weder als een reusachtige slang door de vlakke kronkelen. De auto's verdwenen tot ver over de assen in het hooge gras, en het was een raadsel hoe er niet veel meer uit elkander werden gerameid op dien ongelijken bodem, vol kuilen, en bezaaid met zware steenen.

En weer begon de achtervolging, terwijl de zon zengde, en de paarden teekenen van vermoeidheid begonnen te geven.

Vroeg bij het vallen van den avond echter hield de karavaan opnieuw halt, om nu voor den nacht haar kamp op te slaan aan den zoom van een geweldig groot bosch, niet ver van een „spruit” zooals de Afrikaanders de smalle stroompjes noemen, die in sommige streken van

Afrika zeer talrijk voorkomen, evenwijdig met elkander voortloopen, soms met een onderlingen afstand van niet meer dan een paar honderd meter, dikwijls bij een dozijn tegelijk, om zich verder stroomafwaarts te vereenigen, en een machtige rivier te vormen.

En dikwijls treft men deze overvloed van water aan op geen halven dagreis afstand van streken, die versmachten van droogtel.

De drie mannen waren in het bosch gebleven, en zij konden slechts aan zekere teekenen merken, dat de groote troep halt hield.

Want er werden vuren aangelegd, waarvan de rook al spoedig boven de boomtoppen uitsteeg, en waarvan de gloed niet lang daarna zichtbaar was tusschen de hoog opgaande boomen.

En niet zoodra was de duisternis volkomen, of Brand werd opnieuw uitgezonden, om den toestand eens te gaan verkennen, omdat hij de lenigste was, ook de kleinste en dus het minste gevaar liep, te worden opgemerkt.

Hij kroop behoedzaam voort, alleen maar geleid door den gloed van de kampvuren, en bereikte na omstreeks twintig minuten een groote, open plek, dicht bij den rand van het bosch, waar het kamp zich bevond.

De huifkarren waren, als van ouds, en alsof men nog strijd zou moeten voeren tegen basotos en bechuanen, zoodanig in 'n kring geplaatst dat de dissel van den eenen wagen den achterkant van den anderen raakte, zoodat er een soort van doorlopende borstwering werd gevormd.

In het midden daarvan waren de paarden bijeengebracht, maar de auto's waren buiten den kring gelaten.

Een troep bevond zich ook daarbuiten aan een afzonderlijk kampvuur, en Brand, die behoedzaam nog wat naderbij sloop, merkte op dat hij uit een tiental blanken bestond, die bij elkaar schenen te hooren. Een kort oogenblik meende hij ook Ibanez te herkennen, die in de buurt van dat vuur rondsnuffelde, blijkbaar met het opzet, zich bij die blanken te voegen, maar men scheen hem daar niet al te gaarne te ontvangen, tenminste hij maakte weer rechtsomkeert, klom tusschen twee wagens door, en verdween uit het oog.

Nu en dan klonk het schorre, eentonige gezang der kaffers, die met den troep meetrokken, in de hoop op een gemakkelijken buit.

De wind was naar Brand toe, en hij snoof de geur op van vleesch dat aan het spit gebraden wordt.

Nu en dan klonk, op een afstand, het gebrul van een jagenden leeuw, of de schrille kreet van een vluchtenden waterbok.

Er werd ook op een soort banjo getokkeld, op een trom geslagen, en hij zag, tusschen de wagenwielen door, nu en dan de vlugbewegende beenen van dansende zwarten.

Hij telde, voor zoover de duisternis dit toeliet, de aaneengezette huifkarren, en bevond, dat het er niet minder dan vijftenzestig waren.

De trekossen stonden dicht bijeen, met de koppen omlaag gebogen, en het was hun instinct dat hen aandreef, zoo dicht mogelijk op elkander te dringen, in een kring, met de horens naar een mogelijken vijand toegekeerd.

Iedere wagen werd gemiddeld door zes ossen getrokken, en er was daar dus een geheele kudde bijeen, bewaakt door een tiental kafferjongens, die niets anders droegen dan een linnen broek. De paarden stonden op een andere plek, bijna allen ontzadeld, en graasden rustig.

Er waren vijf vuren, die hel opvlamden, vier binnenin den kring, en een daarbuiten.

Brand wachtte nog even, en keek naar dat laatste vuur, waaromheen de blanken geschaard zaten, die gegeten hadden en nu zwijgend hun pijpen rookten. Vervolgens begonnen zij te spelen, en Brand hoorde duidelijk het goud rammelen in de kleine zakjes, van sterk leder gemaakt, die zij van onder hunne kleederen vandaan haalden. Hij zag hoe de smerige kaarten werden neergeworpen op een kleine plek, waar het gras uit den bodem was getrokken, en toen had hij genoeg gezien en hij wilde zich al verwijderen, toen hij, op geen dertig passen afstand een lap zag opheffen, die de huif van een der karren afsloot, en de gemeene tronie van Ibanez zag, die daar het goud liet klinken.

Wel vijf minuten bleef hij zoo loeren, toen viel de lap weer neer, en Brand kroop terug, uit vrees dat Raffles ongerust mocht worden.

**Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk
geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK VII.

De strijd om het goud.

Dien nacht geschiedde er niets bijzonders, behalve dat een leeuw een vruchtelozen aanval deed op het kamp, ook de volgende dag verstreek, terwijl de kleine troep van drie mannen den grooten steeds bleef volgen, en de tweede nacht brak aan, op een andere plek, ditmaal aan den voet van een reeks lage heuvels.

Een die nacht zou den drie mannen bijna noodlottig zijn geworden zonder de koelbloedigheid en den moed van Henderson.

Want weer deed een leeuw een aanval op het groote kamp, die echter werd afgeslagen, en op zijn terugtocht kwam het groote roofdier in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar de drie mannen zich verscholen hielden. Zij hadden geen vuur durven aanleggen, ditmaal, omdat het zeker zou zijn gezien, en alleen de maan gaf voldoende licht, om op een twintigtal meters te kunnen zien. De leeuw stond, met zijn staart zwiepend, hoog opgericht, met de voorpooten op een rotsblok steunend, hongerig en woedend door de ondervonden teleurstelling, en de toestand van de drie mannen was uiterst hachelijk.

Natuurlijk had Raffles met een welgemikt schot den leeuw kunnen neerleggen want het dier stond onbeweeglijk, maar dan hadden zij ook meteen de plek verraden, waar zij zich bevonden, en in een oogwenk zou men hen gegrepen hebben.

Het was Henderson, die aan die moeilijkheid een einde maakte. Hij had nog altijd het verschrikkelijke beulzwaard van den boschneger, hetwelk hij als curiositeit had willen bewaren, en dat hij behoedzaam omwikkeld had met droog gras en lianen om de snede te sparen.

Hij stroopte er dit omhulsel vlug af, en voor dat Raffles hem nog had kunnen weerhouden trad hij moedig, alleen van dit wapen voorzien, op den leeuw toe.

Het dier, ten uiterste verbaasd door die stoutmoedigheid liet een onderdrukt gebrom hooren, toen geeselde zijn staart woedend het gras, hij dook, en maakte zich juist gereed tot den sprong toen het zwaard met verschrikkelijke kracht kwam neersuizen, en hem in den nek trof.

Met zooveel reuzenkracht had Henderson toe-

geslagen, dat hij den Koning der Woestijn bijna onthoofde en het dier was onmiddellijk dood.

Het voorval had zich zoo snel afgespeeld, met zoo weinig gerucht, dat alles reeds was afgelopen, toen Brand opsprong, en met een onwillekeurig gebaar van bijstand naar zijn revolver greep.

En ook deze nacht verliep verder, een nieuwe dag brak aan, en de tocht naar het zuiden werd voortgezet. De wegen van vastgestampte aarde werden talrijker, de wilde dieren echter zeldzamer, nu men in de buurt der meer bewoonde streken kwam. De dagmarschen van de karavaan werden steeds korter, omdat de uitputting zich langzamerhand deed gelden. Talrijker ook werden de wrakken van auto's en de kadavers van paarden en ossen, de lijken van gestorven menschen langs den weg.

En het was pas ook den avond van den vijftenden dag, toen Raffles zijn kans schoon meende te zien om uitvoering te geven aan zijn plannen.

De troep diamantdelvers had ditmaal zijn kamp opgeslagen aan den rand van een groot palmbosch, en men had zich moeten verdeelen, daar er nergens een plek was te vinden, groot genoeg, om er de wagens in een kring te plaatsen, hetgeen overigens volstrekt niet meer noodig was, daar er hier aan aanvallen van wilde stammen in het geheel niet te denken viel. Wel woonden hier kaffers en zoeloe's — maar slechts in staat van dienstbaarheid, als landarbeiders, ossendrijvers, mijnwerkers!

Zoo stonden de wagens dan onregelmatig door elkaar, en alleen de ossen waren, zooals steeds, dicht bijeen gaan staan.

Wel tien of twaalf vuren vlamden dien avond op, en het was ditmaal heel gemakkelijk, het kamp tot op zeer dichten afstand te naderen, want overal wiesch het struikgewas hoog uit den bodem, en het gras was zoo hoog, op de meeste plekken, dat het den reizigers bijna tot aan het middel reikte.

Niet zoodra had men dan ook daarginds een aanvang gemaakt met de gebruikelijke avondgewoonten — vuren aanleggen, eten, zingen en dansen, of Raffles en zijn metgezellen bonden hunne paarden vast, stegen af, en slopen door

het hooge gras zoo dicht mogelijk naderbij, op iedere verrassing bedacht, en gereed om zich te verdedigen als het moest.

En het was een fantastisch schouwspel wat zij zagen — die verstrooide huifkarren, die rustig bijeenstaande, herkauwende ossen, die ontzadelde paarden, en de dansende en gillende zwarten, opgewonden door drank en de vooruitzichten op buit.

Aan het vuur dat het dichtst bij de drie mannen was, zaten dezelfde blanken die Brand reeds eenige dagen tevoren gezien had en weer speelden zij. Het was duidelijk dat het om groote bedragen ging en telkens kwamen de volle buidels met goud te voorschijn. Ja, ditmaal werd er ook met diamanten betaald, geslepen en ruw, en herhaaldelijk klonken er woeste uitroepen van vreugde en teleurstelling. Het was duidelijk, er werd grof gespeeld.

— En daar heb je waarachtig Ibanez ook weer! fluisterde Brand eensklaps in het oor van Raffles, terwijl hij hem bij den arm greep. De kerel heeft niets goeds in den zin, als ik mij niet vergis! Zie je wel, hoe hij naar de spelenden loert.

— Wij zullen hem in het oog houden, Brand! zeide Raffles kortaf. Vannacht moeten wij het wagen, want de kans om weer ongemerkt weg te komen is zeer groot. Ik weet een punt hier dichtbij, vanwaar wel vier of vijf wegen in verschillende richtingen voeren.

— Waar zou hij zijn buit nu gelaten hebben? vroeg Brand na eenige oogenblikken weer, zonder den schurk uit het oog te verliezen, die hem en Raffles op een wreedaardige wijze had willen laten afmaken.

— O, je kunt er wel zeker van zijn, dat hij de diamanten dag en nacht bij zich draagt! antwoordde Raffles, de schouders ophalend. Hij zou wel gek zijn als bij den schat in een van die wagens liet, met dit fijne gezelschap om zich heen! Het bevindt zich zeker in een gordel, dien hij om het lichaam draagt. Zeg, die groote kerel met zijn rood gezicht schijnt vandaag verbazend veel geluk bij het spel te hebben! Daar ligt al een heel stapeltje goudkorrels en een handvol zeer mooie diamanten naast hem!

Inderdaad, de roodkop scheen voortdurend te winnen, tot groote woede van de anderen, die er tenslotte een voor een mee schenen op te houden, en nijdig hun kaarten wegwerpen.

Nog geruimen tijd duurde het spel slechts tuschen vier mannen voort, maar de man met het roode haar bleef winnen, en streek tenslotte

met een grijnzend gezicht den buit op, terwijl de anderen wegslechterden.

Hij wist blijkbaar goed met wie hij te doen had, want hij keek, nog altijd bij het vuur staande, het magazijn van zijn zware revolver eens na, en trok een paar malen zijn breed mes uit de scheede, die aan zijn gordel bevestigd was.

Toen schonk hij zich een vollen kroes jenever in, en dronk die met blijkbare tevredenheid tot op den bodem leeg.

En langzamerhand werd het rustig in het kamp.

De meeste vuren waren alweder gedoofd, en slechts twee of drie werden bewaakt door eenige inlanders, die er telkens nieuwe, droge takken op wierpen.

Toch duurde het zingen en het dansen nog vrij lang, totdat de vermoeide boschjesmannen zich ook tenslotte ter ruste legden, en nu werd het bijna volkomen stil.

Slechts nu en dan hinnikte een paard, of klonk een ruwe vloek uit een der wagens.

Want ook daar sliepen sommigen, ofschoon verreweg de meesten er bij die warmte de voorkeur aan gegend, zich in de open lucht op een een deken uit te strekken, daarbuiten.

Verscheidene malen hadden de drie toeschouwers Ibanez uit een huifkar zien komen, waar hij blijkbaar zijn intrek had genomen, of die hij misschien had gekocht, of waarop hij beslag had gelegd, nadat de eigenaar ervan was omgekomen.

Hoe dit ook mocht zijn, die kar was blijkbaar zijn nachtverblijf, want hij ging er voortdurend in en uit.

Nu was het echter wel bijna een half uur geleden, dat hij er voor het laatst was binnengegaan, naar het scheen had hij zich dus ter ruste begeven, en Raffles meende dat nu het oogenblik om te handelen was aangebroken.

De duisternis zou nog slechts een paar uren duren, en voor de dag weer aanbrak, moesten de drie mannen reeds ver zijn.

Zij hadden zich bijna niet bewogen al dien tijd in hun veilige schuilplaats, midden in een dicht bosje mimosa, en nu boog Raffles zich naar Brand toe, en fluisterde hem heel zachtjes in:

— Wij beiden zullen zijn wagen binnengaan, en de zaak binnen weinig tellen even opknappen!

— Maar je zult den schurk toch wel aan de politie uitleveren? vroeg Brand verontwaardigd.

— Dat is wel wel een weinig al te omslachtig, Brand! antwoordde Raffles. Reken er maar op dat die man zijn lot niet ontgaan! Maar om mij met zijn gezelschap te belasten totdat ik een patrouille agenten tegenkom — dat is wel wat veel verlang! Maveking is trouwens niet ver, en als ik hem ooit wil terugvinden, dan zal mij dat niet moeilijk vallen! Henderson blijft intuschen hier, en houdt de wacht.

Henderson werd vlug op de hoogte gebracht, en de beide mannen wilden juist het boschje verlaten, toen er iets geschiedde, dat hen nog voorloopig terughield.

De huifkar van Ibanez werd juist door de maan beschenen en zij konden duidelijk zien, hoe de klep werd teruggeslagen, en hoe de Spanjaard het hoofd naar buiten stak, om onbeveeglijk wel vijf minuten lang te luisteren.

Toen zagen zij hoe hij zich heel langzaam en voorzichtig naar buiten liet glijden, lenig en zacht als een slang, en toeliep op het witte paard, dat hij had buitgemaakt, en dat aan een der zware wielen van den wagen was vastgemaakt.

En tot hun verwondering zagen de drie mannen, door de takken glurend, hoe hij het zware zadel van den grond nam, het op den rug van het paard legde, den singelriem aantrok, en het paard het bit in den mond legde, de teugels over den nek wierp, en een geweerholster aan den zadel vastmaakte.

Hij ging den wagen weer binnen, kwam een oogenblik later weer te voorschijn met eenige voorwerpen beladen, waarvan er een zijn geweer bleek te zijn, dat hij in den holster stak.

Hij gespte een riem met twee patroontassen eraan vast om het middel, en maakte een vrij groote zak die zeker levensmiddelen bevatte aan den zadelknop vast.

— Wat drommel is hij van plan? zeide Brand op zachten toon. Heeft hij er genoeg van en gaat hij ons verlaten?

— Dat schijnt wel zoo, Brand — en wij zullen vlug moeten ingrijpen, voor hij te paard stijgt, want dan is het natuurlijk te laat, daar onze eigen rijdieren wel vijf minuten loopens hier vandaan zijn.

Reeds begon het in het oosten te dagen, en zij hadden weinig tijd meer te verliezen.

Maar inplaats dat Ibanez zich in den zadel wierp, en de drie mannen reeds op het punt stonden op hem toe te snellen, verdween hij

plotseling uit het gezicht, en tusschen het gebladerte van eenige struiken.

Verwonderd keken zij elkander aan.

Wat was die Spaansche schurk toch van plan? Wat beteekende die nachtelijke escapade? Waarom zadelde hij zijn paard en maakte hij zich reisvaardig als hij toch weer naar het kamp terugkeerde?

Er verliepen wel tien minuten, en toen klonk er eensklaps een gesmoorde kreet, die wel een vloek geleek, en Brand vroeg ongerust:

— Wat zou dat zijn? Wat is dat voor een geluid?

— Ik weet het niet — en nu liever opgepast, want ik geloof dat onze man daar alweer aankomt! Wat dichter naar voren vrienden, en laat hem niet op zijn paard stijgen, want dan zou het te laat zijn! En geen geweld — dat is volstrekt niet noodig. Wij zijn met ons drieën en behoeven hem alleen maar te dreigen!

Snel verlieten zij het boschje en verscholen zich in de schaduw, die door den grooten huifkar op den grond werd geworpen, en zij waren daar nog maar ternauwernood, of Ibanez verscheen weer.

Zijn gelaat was zeer bleek, en hij scheen groote haast te hebben.

Hij hield een kleinen, lederen zak in de linkerhand, die de mannen zoeven nog niet gezien hadden.

Op dat oogenblik dachten zij daar echter niet aan.

Juist toen Ibanez den voet in den stijgbeugel wilde zetten, sprongen zij tegelijk op hem toe, en Raffles zeide op fluisterenden, dreigenden toon tot den schurk:

— Je gordel met je diamanten en goud — en vlug een beetje!

Ibanez begon te wankelen, van schrik of van ontzetting dat was niet duidelijk, en het was alsof hij een spookverschijning zag, naar het scheen.

Hij deed zelfs geen poging om zich te verzetten en liet rustig toe, met opgeheven handen, in een waarvan hij nog altijd den kleine zak hield, dat Henderson hem haastig den zwaren gordel afgespte.

Raffles opende een van de kleine, binnen in den gordel genaaid zakjes — tien of twaalf vrij groote diamanten van zuiver water schitterden hem tegemoet —

Hij deed zelf haastig den gordel om, en zeide tot Brand:

— Knevel en bindt hem — de man zou anders te vroeg alarm slaan, al was het alleen uit wraakzucht!

Brand stond reeds klaar met zijn groote doek en met het touw, toen de schurk plotseling heftig begon te sidderen, en tot groote verwondering van de drie mannen op zijn knieën viel en steunend zei:

— Neem me alles af, maar bindt me niet — dan ben ik verloren! Ik ben zoo genoeg gestraft! Laat me met vrede — ik zal jullie niet verraden!

— Wat moet dat beteekenen? vroeg Raffles, terwijl hij de wenkbrauwen fronsde. Bij mijn arme ziel — de kerel heeft als een juffershondje!

Juist op dat oogenblik klonk er van uit het kamp een luide kreet, gevolgd door een uitroep van woede en ontzetting, dadelijk klonken er andere kreten, en zeer duidelijk schreeuwde een stem boven alles uit:

— De Spanjaard! Dat moet de Spanjaard hebben gedaan! Helpen jullie „Roode Jan” dan gaan wij hem achterna! Hij kan nog niet ver zijn.

Raffles en zijn vrienden begrepen!

Er was iets vreeselijks gebeurd — en nu wisten zij ook wat dat zakje inhield, dat de Spanjaard daar in zijn trillende vingers hield.

Beducht op eigen lijfsbehoud letten zij een kort oogenblik niet op den ellendeling, die zich bliksemsnel losrukte en zich het volgende oogenblik op zijn paard slingerde, dat hij woedend de sporen gaf, zoodat het luide, smartelijke hinniken van het dier aanstonds de plek moest verraden waar hij zich ophield.

Het heele kamp kwam in beweging, men hoorde paarden trappelen, ruwe vloeken, het gerinkel van sporen, het kraken van zadels, die op de ruggen der dieren werden geworpen, en zelfs werd er al een paar maal in het wilde weg geschoten.

Toen weer dezelfde stem van zoeven:

— Hij kan onmogelijk ver zijn, jongens! Ik hoorde zijn paard hinniken! Hij heeft een witten knol, en dat zal hem de das aandoen! Leeft Rooie Jan nog?

— Hij leeft toch voor vijf minuten ten hoogste! werd er door een andere stem teruggeschreeuw.

— Dan zweer ik, dat hij gewroken zal worden — vooruit jongens — hem achterna!

Raffles en zijn metgezellen hadden maar juist den tijd gehad, zich op zijde te werpen, om niet

door het witte paard onderstboven te worden geworpen, en zich uit de voeten te maken voor een wilde horde, die hen het volgende oogenblik voorbij stooft.

Het waren wel zestien of achttien goed bereyden mannen, die hun paarden met woeste kreten tot meerderen spoed aanzetten, en ze de sporen in de flanken dreven.

Heel flauwtjes was het witte paard op eenigen afstand zichtbaar in de vlakte.

— Hen achterna! Ik moet zien hoe dat afloopt! schreeuwde Raffles en in allerijl gingen zij hun eigen paarden losmaken, sprongen in den zadel, en dreven de dieren het bosch uit, en de vlakte in, die daar zoo vredig lag onder het zilveren licht van de maan, en waar zich toch aanstonds een drama ging afspelen.

Reeds werd er in vollen ren een paar malen op den vluchteling geschoten, zonder dat die kogels doel troffen.

De achtervolgers waren zoozeer beziggehouden door het wilde verlangen den moordenaar te grijpen, die een hunner makkers had gedood, om een handvol diamanten en goud, dat zij volstrekt geen acht sloegen op de drie vreemde ruiters, die op eenigen afstand meegaloppeerden.

Zij zagen niets anders dan dat witte paard, zoo spookachtig verlicht door de maan, dat daar over de vlakten in een woesten ren voortstooft, het gebergte tegemoet.

Want het was duidelijk, dat Ibanez hoopte daar een toevlucht te zullen vinden tusschen de rotsen. Hij zou er zijn paard zoo spoedig mogelijk in den steek laten, en dan zou het hem niet zoo moeilijk vallen, zich in dat woeste gebergte voorloopig schuil te houden tot de lucht weer zuiver zou zijn. Hij had munitie en levensmiddelen genoeg, en zou misschien een troep handlangers aantreffen, aan wier hoofd hij den strijd tegen zijn achtervolgers zoo noodig zou kunnen opnemen.

Maar binnen een kwartier had zijn noodlot den moordenaar achterhaald — — —

Hij had zijn paard aangespoord, en het vermoede dier tegen de rotsachtige berghelling opgedreven.

Hij had een voorsprong van ongeveer vijf minuten op zijn achtervolgers, en die wilde hij zich ten nutte maken.

Hij kende de streek zeer goed, en hij wist dat een honderdtal meters verder het bergpad een kromming zou maken, en hem althans buiten schot zou stellen.

Maar juist bij die kromming, op een hoogte van ruim tachtig meter, werd zijn paard door

een op goed geluk afgeschoten kogel, in een der achterbeenen getroffen.

Het dier hinnikte van smart, steigerde, zonk op de achterbeenen —

Met een verschrikkelijken vloek rukte Ibanez het weer overeind, maar het wild geworden dier, verhief zich in een laatste poging steigerend,

wendde zich een halven slag om — en de voorpooten vonden slechts het ledige onder zich, toen het dier zich weer wilde neerlaten.

Met een ontzettenden kreet stortten paard en ruiter tegelijkertijd van de loodrechte helling omlaag, en hunne lichamen werden verbrijzeld op de puntige rotsen daar beneden.

De volgende aflevering bevat:

DE DIAMANT-CLAIM

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885